

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Ejusdem Hermiae Sozomeni Ecclesiasticae Historiae Liber IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

EJUSDEM

ΕΡΜΕΙΟΥ
ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ

HERMIÆ
SOZOMENI

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ECCLESIASTICÆ
HISTORIÆ

ΤΟΜΟΣ Θ΄.

LIBER IX.

Κεφ. α΄.

CAPUT PRIMUM.

Περί οὗ ἀρκადίου τελευταίου, καὶ τῆς τῶν αὐτοῦ θεοδοσίου ἀρχῆς, καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς καὶ παρθενίας πολυχρείας τῆς βασιλίδος, καὶ περὶ τῶν θεοφιλῶν ταύτης ἔργων, καὶ ὡς τὸν βασιλέα προετόντων αὐτῆς.

De morte Arcadii, & de Imperio Theodosii junioris, ac de sororibus ejusdem. Item de pietate, virtute ac virginitate Pulcheriæ Augustæ; & de religiosis actibus illius; & quam recte Theodosium imperatorem educaverit.

Α μὲν δὴ καὶ ἰωάννου, ὃς ἐξέχευ μετ' ἐπολύ τῷ τῆς τελευτῆς, τρίτον ἐστὶν ἡδη ἀττικῆς διανύοντι τῷ κωνσταντινῶν πόλεως ἐπισκοπὴν, βασισε καὶ φιλιππε ὑπάσευόντων, τελευτῆς τὸν βίον ἀρκάδιου, διάδοχον τῆς ἡγεμονίας θεοδοσίου ἰον ἡία καλαπῶν, δέξινως γάλακτι τρέφουσι πεπαιδῶν θυγάτρως τῆς πολυχρείας καὶ ἀρκάδιαν ἑμαίαν, ἐπικομιδῆνας ἡμοι δοκεῖ μάλις τὸν θεὸν ἐπιδείξαι, μόνην δὲ σέβαν ἀρετῶν πρὸς σωτηρίαν τοῖς βασιλεύουσιν ἀνευ τῆς ταύτης, μηδὲν εἶναι στρατεύματα καὶ βασιλέως ἰσχὺν, καὶ τῷ ἄλλῳ ὡρασκυλῶν ἐπεὶ ἐν δὲ σέβαν τὸν βασιλέα ἰσχυρῶς ἀρετῶν ἡ τῶν ὄλων οἰκτρῶς θεία δύναμις, ἐπιτροπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας καλέσῃσε πολυχρείαν τὴν ἀδελφίω ἡ τῆς ἐποπεντεκαδέκατον ἐστὶν ἄγασσα, ὑπερτὴν ἡλικίαν σοφώτατον ἑαυτῶν ἐλαβε νέον καὶ πρῶτα μὴν τὴν αὐτῆς παρθενίαν τῷ θεῷ ἀνέθηκε, καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐπαμειβώθησε βίον, ὅπως μὴ ἄλλον ἀνδρα ἐπὶ σαγαγή τοῖς βασιλείοις, καὶ ζῆλος καὶ ἐπιβεβλήσῃσαν ἀνέλη ἀφορμῶν ἐπιβεβαίωσα δὲ τὰ δόξα, καὶ θεὸν αὐτὸν, καὶ ἱερέας, καὶ πάντας ἀρχοῦντων μάρτυρας ποιησάμενη τῶν αὐτῆς

R Es quidem Joannis hujusmodi fuere. Ceterum haud ita diu post ejus mortem, cum Atticus annum tertium ageret in Episcopatu Constantinopolitano, Basilio & Philippo Consulibus, Arcadius finem vivendi fecit, successore Imperii relicto Theodosio filio, qui tum recens erat ab lactatu: filia autem Pulcheriæ, Arcadiæ & Marinæ relicta, adhuc adolescentulis. Qua quidem re vel maxime declarasse mihi videtur Deus, solam pietatem Imperatoribus ad salutem sufficere: sine illa vero, nec exercitus, nec Imperatoris robur, nec reliquum apparatus quidquam prodesse. Nam cum hujus universi custos Divina virtus, Imperatorem religiosissimum fore prævidisset, curatricem illius ac totius Imperii constituit Pulcheriam sororem. Quæ licet nondum quindecim annos nata, supra ætatem tamen sapientem ac vere divinum sensum accepit. Ac primum quidem suam ipsius virginitatem Deo consecravit, & sorores suas ad idem vivendi genus informavit, ne quem alium virum in palatium introduceret, utque æmulationis & insidiarum occasionem omnem excluderet. Denique ut ea quæ decreverat amplius confirmaret, Deumque ac sacerdotes, & subditos omnes, testes haberet actorum suorum, ex auro &

Hhhhh iij

Pretiosis lapidibus admirabile quod-
 dam donarium, operum quae spectantur
 longe pulcherrimum, sacram mentam
 in Ecclesia Constantinopolitana pro vir-
 ginitate sua & pro fratris Imperio dedi-
 cavit. Et in fronte ipsius mensae, ut
 cunctis conspicua essent, haec eadem in-
 scripsit. Postquam vero principatus cu-
 ram suscepit, orbem Romanum optime
 ac decentissime gubernavit: quippe quae
 recte consulere, & consulta celeriter
 exequeretur ac scriberet. Nam & lo-
 qui & scribere eleganter callebat, tam
 Graeco, quam Latino sermone. Om-
 nium vero quae gerebantur, laudem ad
 fratrem referebat. Dabatque operam ut
 disciplinis ad aetatis captum accommodatis,
 regaliter quantum fieri posset, edu-
 caretur. Et artem quidem equitandi,
 armorum quoque ac litterarum scientiam,
 ab huiusmodi rerum peritis discere
 bat. Uterque in processibus graviter ac
 pro Imperatoria maiestate se gereret, a
 forore instituebatur: quomodo vestem
 gestare deberet: quomodo sedendum,
 & qualiter incedendum esset: quomodo
 risum continere, & pro loco ac tempo-
 re nunc mitis, nunc formidabilis esse
 deberet, & eos qui ab ipso aliquid pe-
 terent, decenter audire. Sed praecipue
 cum ad pietatem informabat, assuefa-
 ciens illum, ut assidue oraret, & Eccle-
 sias adiret; easque donariis ac pretiosis
 muneribus ornaret: ut sacerdotes,
 omnesque viros bonos, & eos qui ex
 Christianorum legibus atque institutis
 philosopharentur, in pretio haberet.
 Praeterea cum per adulterina dogmata
 religio turbanda esse videretur, ipsa stu-
 diose ac sapienter prospexit. Certe quod
 nova haereses nostra aetate minime pra-
 valuerint, illam in causa fuisse reperie-
 mus, sicut in sequentibus cognoscetur
 apertius. Porro cum Deum maxima
 religione coleret, prolixum fuerit re-
 censere, apud quos illa, & quot Eccle-
 sias magnifice construxerit; quot diver-
 soria pauperum ac peregrinorum; quot
 denique monasteria constituerit, perpetuis
 sumptibus ad haec destinatis, & anno
 adalendos eos qui illic manerent.
 Quod si quis ex rebus ipsis veritatem
 scrutari malit, quam verbis meis cre-
 dere, inveniet profecto, me nec falsum,
 nec ad gratiam ista scribere: dum ha-
 rum rerum notitiam, a Procuratoribus

βεβλευμένων, ἐν χρυσῷ καὶ λίθων τιμίων
 θαυμασίον τι χρῆμα θεμάτων κάλλους,
 ὑπὲρ τῆς ἰδίας παρθενίας καὶ τῆς ἀδελφῆς
 ἡγεμονίας, ἱερῶν ἀνέδ' ἐδοτέριον ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐπὶ τῆς μέσης
 τῆς τραπεζῆς, ὡς ἀν' ἅσιν ἐκδηλῆσθαι ἐπι-
 γραφῆν ὑπεισελθῆσα ἡ τῆς ἡγεμονίας τὴν
 φρονίδα ἀρίστη καὶ ἐν κόσμῳ πολλῶν ῥα-
 μαίων οἰκὸν ἐκὼν διακίσην δι' βελευομένη,
 ὡς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπιγεγραμμένη καὶ γε-
 γραμμένη ἡ κελεύουσα ἡ λέξις, καὶ γεγραμμένη
 καὶ τὴν ῥωμαίων καὶ ἑλλήνων φωνῶν τῶν ἡ-
 βραπτομένων τὴν δόκῃσιν εἰς τὸν ἀδελφοῦ ἀν-
 φερῆ καὶ ἐπεμελεῖτο, ὡς ἀν' ἡ μάξιμα βασιλικῆς
 ἀναχθεῖν τοῖς καθ' ἡλικίαν παρθενομένης
 μαθημασιν ἀλλ' ἰππικὴν μὴν καὶ τὴν ἐν τοῖς
 ὄπλοις, καὶ τοῖς λόγοις ἀσκήσῃ, ὡς τῶν ἐπι-
 στημόνων ἐξ ἐδιδάσκειτο: καὶ ἡ τῆς ἀσκήσεως
 κόσμου ἔναμι καὶ βασιλικῆς, ὡς τῆς ἀδελφῆς
 ἐρρυθμίζετο ἐὰν ἡ χρῆσις ἐλλήνων μαθη-
 τῶν, καὶ τῶν ἡμετέρας, καὶ βασιλικῆς, καὶ
 γελῶν κρατεῖν, καὶ περὶ τῆς καὶ φόνου ἐν
 καίρῳ εἶναι καὶ ἀρμολογίᾳ πυνθάνεσθαι τῶν πε-
 ρι τῆς δεομένων ἐχθρῶν ἡ εἰς δισέβῃαν ἀν-
 τὸν ἡγε, συνεχῶς ὄχεσθαι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις
 Φοῖαν ἐπιτίθεσθαι καὶ ἀναθήμασιν καὶ κει-
 λίσιν τῆς διληκτικῆς οἴκῃς γεγραμμένη ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ τῆς ἱερέας, καὶ ἄλλας ἀγαθὰς ἀνδρας,
 καὶ τῆς νόμῳ χριστιανῶν φιλοσοφίας, ἡ
 μὴ ἀλλὰ καὶ ὑπὸ νόθων δογματῶν κηρύττει
 ζεῶν κινδυνεύσῃς τῆς θεοσεβείας, σπερδὴ καὶ σο-
 φῶς ἀπορῶσθαι ἐν τῇ κηρύσει ἀπορῶσθαι ἐν τοῖς
 καθ' ἡμᾶς χρόνοις κρατεῖν, μάξιμα ἀλλὰ ἀ-
 λειαν διδασκόμεν, ὡς ἐν τοῖς μὴ ταῦτα εἰσομένῃ
 δέξῃ ἡ πολλῶν τῶν θεῶν θεοσεβείας, μακροῦ
 ἀνείναι ὡς ἀπορῶσθαι, καὶ πόσας διληκτικῆς οἴ-
 κας μεγαλοπρεπῶς ἐτελέησθαι πόσα ἡ κα-
 ταγῶγια πλοχῶν καὶ ξένων, καὶ μοναστικῆς
 συνοικίας συνεχῶσθαι, διληκτικῆς ἀσκήσεως τῆς
 ταῦτα δαπάνῃ, καὶ τῶν σινηκῶν τῶν ἐνοικη-
 τῶν εἰ τῶν φίλων ἐν τῶν πραγμάτων πρῶτον
 τῆς ἀληθείας, ἐν μὴ τοῖς ἐμοῖς κηρύσει λογικῆς
 μαθησεται μὴ ψευδῶς, μὴ δὲ πρῶτον καὶ
 μετὰ δὲ συγγράφῃ, εἰ ὡς τῶν ἐπισημοῦ-
 τῶν τὸν αὐτῆς οἶκον ἀνάγκη πρῶτον εἶναι

διελθοιτων τοιςτων γνωσιν, και παρ των γε-
γραμμενων πυθολο, ει τη γραφη σιν αδδ
τα παραμαλα. ωδ μη ταυτα μονα προς
πιστη δοκει, πιστω και θεος αυλος, παντο-
πε δια τλω πολλιειαν κεχαρισμενλω αυλω
εχων, ως δυχαρινης ετοιμως υπακειν, και
πολλαις αυλη παριτων παραλειων παρφαί-
νεας. εγδ αν φαην ποτε θεοφιλην παρφαί-
νεας τοις ανθρωποις, λω μη σφας αξιεις
ταυτης δια των εργων παρεχωσιν. αλλ οσα
μυτων καθ' ενασον εις δυοδξιν ηκεν, επι-
δημιωτων θεοφιλη ειναι τλω τδ βασιλειως
αδελφω, εκων παρησω τews μη και μωμη-
σηαι, τις ως ετερα παραμαλαδυομενω, εις
εγκωμιων νομον ετραπηνη. ο δε μοι και καλ
αυλον, ο κλησιαστικης τεισοειας ιδιον ειναι
δοκει, και θεοφιλειας αυλης παρφαίνης ελεγ-
χω, αυλοθεν ερω, ει και χρωνω υστερον συνεθη
εχδ ωδδ.

A bonorum illius perscriptam legerit, &
ex scriptis exploraverat, num res ipsæ
cum verbis nostris consentiant. Si cui
vero hæc per se sola non sufficiant, at
certe Deus illi fidem faciat: qui illam
ob vitæ sanctimoniam adeo charam ha-
bet & acceptam, ut eam orantem cele-
riter exaudiat, ac sæpenumero quæ ge-
renda sunt, ei prænuntiet. Neque enim
Dei amorem ac benevolentiam homi-
nibus unquam conciliari dixerim, nisi il-
li operibus suis dignos se amore illo præ-
stiterint. Ac singula quidem ex quibus
demonstrari potest Deo charam esse Im-
peratoris sororem, libens hic prætereo:
ne quis forte calumnietur, me qui aliud
scribendi argumentum susceperim, ad
laudes & encomia divertere. Illud ve-
ro quod per se ipsum & Ecclesiastica
historiæ congruum esse mihi videtur,
& divini in illam amoris perspicuum ar-
gumentum, hoc loco commemorabo,
quamvis aliquantò post acciderit. Est
autem hujusmodi.

Κεφ. 6.

CAPUT II.

Περὶ τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα
μαρτύρων.

De inventione reliquiarum sanctorum
quadraginta Martyrum.

Γινῆ τις δισεβία τέννομα, διάκονος τ' μα-
κεδονίης αἰρέσεως, οἰκῆμει και κήπον εἶχε
πρὸ τῆς τείχους τ' κωνσταντινῆς πόλεως, και ἱεροῦ
λειψανα εν τῷ ἀδεδέφυλαθε τῶν εν σεβαστεια
τ' δευτηρίας κτ' τες λικνίης χρωνης μαρτυρη-
σάντων τεσσαρακοντα στρατιωτων μέλλεσα
δ' τελευτιαν, και ελεπε τον παρρησιμυρον τ-
πον μοναχοις ομοδξοις, και μεθ' ορκων αυλων
εδθηθη ενεισε ταφλωαι. υπερ δ' κεφαλῆς επι
τῷ ἀκρω τ' αυλης πορθη ιδία ξεσαι, και συκα-
ταθεας αυλη των μαρτύρων τα λειψανα, και
μηδενι καταμηνύσαι και οι μὴν ωδδ εποίηεν
ως δ' τ' παρρησιμυρος θεραπειας μελαγα-
χανειν τες μαρτυρας και τες εξωθεν αγνοειν
κτ' τα συνεθεμυρα προς δισεβιαν, δικη-
ειον οικον υπο γλω ετεκλήναντο παρι τλω
αυλης θηκην. εις δε τὸ παρφαίνης, οἰκη-
μα υπερανω παλιν τοις οπλῶις τὸ εδα-
φω ημφισμενον, τδ καταβάσιον εν τέτε
λανθανον επι τες μαρτυρας. μετ' δε ταυτα
καταριτω ανηρ των τότε εν δυναμει, ως

Mulier quædam, Eusebia nomine,
Diaconissa sectæ Macedonianæ,
ædes & hortum habebat haud procul à
mœnibus urbis Constantinopolitanae.
Illic sacras reliquias custodiebat quadra-
ginta militum illorum, qui olim regnan-
te Licinio martyrium perpeffi erant Se-
bastia. Quæ cum moritura jam esset, su-
pradictum locum Monachis ejusdem
sectæ reliquit, & jurejurando eos ob-
strinxit, ut ipsam illic sepelirent, ac supra
caput in summa parte loculum ipsius se-
paratim inciderent, & Martyrum reli-
quias una cum ipsâ deponerent, nec ulli
rem indicarent. Ac monachi quidem
id quod mandatum erat, fecerunt. Ve-
rum ut Martyres debito cultu affice-
rentur, & res nihilominus, sicuti Euse-
biæ polliciti fuerant, extraneos lateret,
oratorium sub terra circa mulieris tu-
mulum ædificarunt: superne vero habi-
taculum construxerunt, cujus solum
coctis lateribus constratum erat, atque
ex eo descensum occultum ad Marty-
res. Postmodum vero Cæsarius, vir ea
tempestate potentissimus, quippe qui ad

Consulatum & ad Prefecturam Prætorii euectus fuerit, uxorem suam fato functam juxta Eusebiæ loculum sepelivit. Id enim ipsis, dum viverent, ex compacto placuerat; quippe quæ sese invicem maxime diligenter, & in fidei doctrina inter se consentirent. Hinc data est occasio Cæsario, locum illum sibi emendi, ut & ipse juxta conjugem suam sepeliretur. Supradicti vero Monachi alium in locum migrarunt, nihil de Martyribus indicantes. Posthæc colapso ædificio, humoque ac ruderibus superjectis, universus ille locus complanatus est. Nam Cæsarius in honorem Thyrsi Martyris, magnificam illic Ecclesiam Deo ædificavit. Porro supra memoratum locum destrui, & tantum temporis spatium elabi, meo quidem judicio Deus de industria idcirco permisit, ut & Martyrum inventionem, & benevolentiam suam erga inventricem illorum, mirabiliorem atque illustriorem redderet. Inventrix autem illa fuit Pulcheria Augusta, foror Imperatoris. Nam cum admirandus Thyrsus ter illi apparuisset, Martyres qui sub terra latebant indicavit, utque ad ipsum transferrentur præcepit, ut eadem depositione, parique cultu quo ipse fruerentur. Ipsi quoque quadraginta Martyres candidis vestibus amicti, eodem tempore semetipsos ei indicarunt. Res porro ipsa fidem omnem transcendere, nec facile expediri posse videbatur. Nam nec antiquiores clerici illius Ecclesiæ, licet sapius interrogati, nec alius quisquam, Martyres indicare potuerunt. Tandem vero cunctis jam desperantibus, Polychronio cuidam Presbytero, qui olim fuerat ex Cæsarii familiaribus, Deus in memoriam revocavit monachos illos qui olim locum incoluerant. Hic ergo ad clericos Macedonianorum profectus, eos de monachis interrogavit. Cumque omnibus jam defunctis, unicum ex illis superstitem reperisset, qui ad hoc ipsum servatus esse videbatur, ut quæsitos Martyres indicaret; rogavit hominem, ut sibi diceret, utrum sacras reliquias in supradicto loco reconditas nosset. Sed cum illum ob pactum quod cum Eusebia pepigerant, nonnihil tergiverfantem videret, divinam ei revelationem, & instantiam Augustæ, ipsorumque omnium desperationem exponit Polychronius.

καὶ ὑπάτε καὶ ὑπάρχε εἰς ἀξίαν παρῆναι, θάνατον αὐτῆς τὴν γαμέλιον παρῆναι τὴν θυσίας σορῆν ἐθαψέ· πτό γ' ἐτι παρῆναι ἀνταῖς συνέδοξεν, ὑπερφύως κεχαρισμέναι ἀλλήλαις, καὶ πάλι τὸ δόγμα καὶ τὴν θυσίαν ὁμοφρονέσαις· ἐβουλέντο προβαλεῖν ἐγγέλω καὶ αὐτῶν κήσασθαι τὸν τοῦτοπος, αὐτῶν καὶ αὐτὸς πλησίον τῆ γαμέλιος ταπεινῶν προσφρημένοι μοναχοί, ἀλλαχῆ μετὰ κληρικών, μηδὲν αὐτῶν μαρτύρων ὁμολογήσαντες· καλαπεσόμην ὅτι οὐκ ἐμὲ ταῦτα, γὰρ τε καὶ φορετὴ ἐπιβλήθην· πᾶς ὁ τῆς βασιλευσῆς ἐξομαλιθῆ κατότι αὐτὸς καὶ αὐτῶν εἰς τιμὴν θύσεσ τε μαρτύρους, μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῶ θεῷ ἐκτίθασθαι ἀνέστησεν ὡς οὐκ ἐπιμελῶς ὡδὲ ἀφανισθῆναι τὸν προσφρημένον, ὅσον προελθεῖν χροῖον ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἀδοξοῦσαν καὶ ἐπιφανέσαν παρασκυθῆσαν τῆ μαρτύρων τὴν θύσειν, ὅτι ἀρξέσης τὴν διοφίλῆσαν ἢν ὅτι κρατῆσθαι ἀδελφῆ πελχεῖα ἢ βασιλῆς ἐπιφανέσθαι αὐτῆ τρίτον ὁ θαυμαστῶ θύσεσ, τὸς τῶ γῆν κρυπτόμενος ἐμήνυσε, καὶ μετὰ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἐκέλευσαν ὡς τ' ὁμοίας θύσεως καὶ τιμῆς μετέχων· αὐτῶ καὶ αὐτῶν θεοσαρκῶν ἡ χλανιδάσθαι μετῶ μείον λαμπροῖς, καλαδέλῆς αὐτῆ σφᾶς ἐποιεσαι ἐδοκεῖ ὅτι τῶς εἶναι κρείττον το πρᾶγμα, καὶ παρῆλως ἀπορον· ἔτε γ' οἱ παλαιότερων ἐνθάδε κληρικῶν πολλοὶς ἐβουλέσθαι, ἔτε ἀλλῶ· ἔδειξεν καλα μνησθαι ἐχρῆσθαι μαρτύρας· τὸ δὲ τελευταῖον, πάντων ἀμνησθῆσαν, πολυχρονίῳ τινι προσφρημένῳ, παρῆναι γρομῆρῶ τῶν καίσαρις οὐκ ἐβουλέσθαι, αὐτῶ τὸ δεῖν εἰς τῶν τῶς παρῆναι τὸν τοῦτοπος οὐκ ἐβουλέσθαι, καὶ παρῆναι τῶς μακεδονιανῶν κληρικών ἐλθῶν, ἐπὶ τῶν θύσεσ πάλι αὐτῶν· ἢ δὲ πάλι τῶν τελελευτῶν, ἕνα μείον αὐτῶν ἀμνησθῆσαν αὐτῶν αὐτῶν ἐπιμνησθῆσαν τῶν ἐπιμνησθῆσαν μαρτύρων ἐτι πεφυλαγμένον ἐν ζωῶν, ἐδειξῆν φράζειν, εἶγε ἰσραὴ λείψανα εἶδεν ὑπὸ τοῦτοπος λωθεῖα χῶρον κρυπτόμενα· ἐπει δὲ αὐτῶ πρὸς δισσεβίαν συνθήκας, ἰδῶν αὐτῶν πολυχρονίῳ ὑποπαρεδέρμενον, καὶ τὴν θύσειν ἐπιφανέσαν ἐδήλωσε, καὶ τῆς βασιλευσῆς τῶς ὀχλήσει, καὶ αὐτῶν τὴν ἀμνησθῆσαν, συναμνησθῆσαν

συμολόγησεν ἀληθῆ τὸν θεὸν ἐπιδείξαι τῆ
 κραδίῃ βέβαια γὰρ ὅτι ὄντα, ἵδὲ ὑπό γέρον
 τας ἡγεμένους τῶν μοναστικῶν ἐκδιδασκόμε-
 νον, ἀρετῶς ἐπίστατον, μάξιμας καὶ αὐτῶν
 τῆν δισσεβίας σορὸν, μηδεὶς ἀναμύτοι, πότε-
 ρον ὑπὸ τέλει, ἢ ἐτέρωθεν κάθωρυμῶν οἰοῖσι,
 πῶς πολλὴν παρελθεῖν χρόνον, καὶ τὴν παλαιάν
 ἄφην τῶν ἐπιπέδων εἰς τὸν φανόμενον ἀμειψῆ-
 ναί, ἐμὴν ἐπιπολυχρόνιον, ἐπὶ αὐτὸ πᾶ-
 πονταί, μέμνημαι γὰρ ἀναλυτῶν τῆν ταφῆν
 καὶ αἰεὶ γὰρ μετῆς, καὶ ἀναλοῖζόμενοι, ἐπὶ
 πύλας ἀνακειμένης λεωφόρος, εἰς ἀνάστασιν
 καὶ αὐτῶν τὸν ἀμβωνα βῆμα, ὅτε τῶν ἀνα-
 γωσῶν ἐκὲν ὑπολαβῶν ὁ μοναχὸς εἶπε, ἵδὲ
 δισσεβίας σορὸν ἀπὸ τῆν καὶ αἰεὶ γὰρ μετῆς
 ἡγήσειον καὶ ὅτι καὶ αὐτῶν πολλὰ συνῆ-
 σαν ἀλλήλους, ἵδὲ θανόντων σωθέντων ἀμαρ-
 τίας ἔχον, ἐπεὶ ἡμεῖς ἐξήμεθα ὁρῶντες ἵδὲ
 καὶ αὐτῶν λείψανα ἀναχρῶν, ματῶσα ταῦ-
 τα ἡ βασιλῆς, παρῶσα ἔχοντες ἔργα
 ἀνορηχῆτος τῶν ἀμύτων χάριτος, ἀ-
 ρίστην τῆν καὶ αἰεὶ γὰρ μετῆς θῆκη, καὶ ὡς
 συνέβαλε πολυχρόνιον, ὀλίγον ὅτι διεσῶς ἐκ
 πλαγίως καὶ ἀσφωμα πλῆθων ὁπίων, ἰσομέ-
 τρωστέ τῆν τῶν ἀμύτων ἀπὸ τῆν πλάξ μαρμαρι-
 νῶν ἢ ἀμύτων δισσεβίας ἢ σορὸς ἀπεδείχθη, καὶ
 τὸ ἀμύτων δισσεβίας ἐπὶ κῆρος μάλα λυκο-
 πορῶσις μαρμαροῖς ἢ φεσμένον ἵδὲ ἐπὶ
 θεματῶν θῆκης, ὡς αἰεὶ γὰρ μετῆς ἐξήμεθα ἵδὲ
 περὶ τῶν ἐπὶ ἀκρῶν ἢ καθ' ὅ οἱ μαρτυροῦντες ἐκάνθη,
 τρυπήματα μικρὰ ἀνεφάνη, παρῶσα ὅτι τῶν
 βασιλέως οἴκου, ῥάβδον λεπίλων ἢ ἔτυχε καὶ ἔ-
 χων, διὰ τῶν τρυπήματι καὶ θῆκη, ἐάν μὴ
 στας, τῆν ῥῆνι προσήγαγε, ἵδὲ μύρον διωδίας
 ὡς φεάνθη, ἐκ τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἐλπίδες
 τοῖς ἐργαζομένοις, ἵδὲ τοῖς φεσῶσι ἐξήμεθα καὶ
 σπαρῶν τῶν σορὸν ἀποκαλύψαι, ἀρίσκεισι
 τῶν δισσεβίας, τὸ ὅτι παρῶσα κεφαλῶν ἔξέχον τῶν
 θῆκης, εἰς κῆρος ἔργα παρῶσα ἐξήμεθα, ἵδὲ
 ἠδὲ ἐκ ἀκαλύπτῶν ἐπιθέματα καὶ ἐκατέρωθεν
 ἀντὶ παρῶσα χεῖλη σῆθη, ἐπὶ κῆρος
 συνεῖχε μολίβδῳ συμπεπηνῶς ἐπὶ ὅτι μέσος
 τὸ αὐτὸ τρυπήματα πάλιν ἀναφανέν, ἐτι σαφέ-
 ερον ἐδείκνυ, ἠδὲ ὡς ἔχον τῶν μάξιμας ὡς
 δὲ ταῦτα ἠγγέλθη, συνδραμον εἰς τὸ
 μαρτύριον, ἢ τε βασιλῆς καὶ ὁ ἐπίσκοπος.

A Tum ille vera esse confessus est, ea quæ
 Deus Augustæ revelaverat. Se nam-
 que, qui tunc admodum adolecens
 monasticam disciplinam sub senioribus
 præfectis illic didicisset, compertum
 habere, quòd Martyres juxta arcam Eu-
 sebiæ jacerent; nescire tamen, utrum
 sub templo, an alibi defossi sint, pro-
 pterea quòd multum temporis effluxe-
 rit, & prior loci facies in eam quæ nunc
 cernitur, speciem commutata sit. Ad
 hæc Polychronius: mihi vero, inquit,
 idem non accidit. Memini enim ad-
 esse me, tunc cum uxor Casatii sepelire-
 tur, & ex adjacente via publica judicans,
 conjicio illam jacere circa ambonem,
 quòd est pulpitum lectorum. Igitur,
 subjecit monachus, Eusebiæ arca juxta
 Casatii conjugem requirenda est.
 Nam & dum viverent, unâ erant ut
 plurimum: & ut mortuæ arcas vici-
 nas haberent, pactæ inter se fuerant.
 Cum igitur eo, quò dictum erat, loco
 fodiendum esset, & Martyrum in-
 vestigandæ reliquæ, Augusta eâ re in-
 lectâ, jussit ut opus aggredierentur.
 Effossoque circa ambonem loco, reper-
 ta est arca conjugis Casatii, sicut Poly-
 chronius conjecerat. Et modico inter-
 vallo distans ex transverso pavementum
 coctorum laterum, & marmorea tabula
 magnitudine illi æqualis. Sub qua ipsius
 Eusebiæ locus apparuit, & quòd circa
 illum loculum erat oratorium, albo-
 purpurei marmoris crustis satis elegan-
 ter tectum. Operculum autem loculi,
 instar sacre mensæ fabricatum erat.
 In summa autem parte ubi Martyres ja-
 cebant, exiguum foramen apparuit.
 Tum vero adstans quidam ex Impera-
 toris palatio, tenuem virgam quam ma-
 nū gerebat, per foramen demisit. Quam
 cum retraxisset, naribus admovit, &
 unguenti odorem suavissimum olfecit.
 Ea res & operantibus, & iis qui adsta-
 bant, animos addidit. Statimque de-
 lecto loculo, Eusebiam reperiunt. Id
 vero quòd ad caput ejus eminebat, in
 arcæ formam undique dedolatum, pro-
 prio intus operculo tegebatur; & utrin-
 que ad labra impositum ferrum plumbo
 solidatum, operculum continebat. In
 medio vero foramen rursus apparens,
 adhuc manifestius ostendit, Martyres
 intus conditos esse. Quæ cum nuntiata
 essent, confestim Augusta, & Episcopus,
 ad Basilicam Martyris accurrunt.

Ac protinus ferreis vinculis operâ artificum circumquaque exemptis, operculum facile posthac extractum fuit. Sub quo magna copia unguentorum, & in his duæ Pyxides argenteæ repertæ sunt, in quibus sacra reliquiæ erant reconditæ. Ac tum quidem Augusta, facta oratione, gratias egit Deo, quod ipsam tanta visione dignatus esset, & quod sacras reliquias tandem reperisset. Postmodum vero, cum Martyres pretiosissimâ capsâ honorasset, eos juxta admirandum Thyrsum deposuit: publica festiuitate, ut par erat, & solenni pompa cum psalmodiis & competenti cultu celebratâ: cui ego quoque interfui. Et hæc quidem in hunc modum gesta esse, testabuntur hi, qui festiuitati interfuerunt: omnes enim ferme adhuc supererunt. Quippe hæc diu postea contigerunt Proclo, Constantinopolitanam Ecclesiam administrante.

Αὐτὰρ ὁ δὲ διὰ τῶν ἐπισημόνων ἀειμαρτυρούντων τῶν σιδηρέων δεσμῶν, διέπειώς ἔδεικνυτο τὸ ἐπίθεμα· ὑπὸ ᾧ τὸ τοιοῦτον μύρον πολλόν, καὶ ἐν τοῖς μύροις ἀλάβαστροὶ καὶ ἀργυροὶ δύο διέβησαν, ἐν αἷσι τὰ ἱερά κειμένα ἐκείνην ὅτε μὴν ἐν ἡ βασιλεὺς διχαρίζεται πρὸς τὸ θεῶν, ἑορταίης ἐπιφανείας ἀξιοῦντα καὶ τῆς διέβησεως ἐπιτυχῆσα τῶν ἱερῶν λείψανων μὲν ὅ ταῦτα, πολυέλεσάτη θήκη τιμωσάτης μαρτυρίας, ὡς τὸν θεοσεσίον θυρσον καλέσασθαι, δημοτέλους ἑορταίης, ὡς εἰκός, καὶ τῆς θεοσηκείας τιμῆς καὶ πομπῆς σὺν ἡλιμωδίας ἐπιτελεσθείσης, ἢ ἡ ἀλλοτρίω παρὰ ἡρώμην ἑτα μὴν ἄδελφῶν, οἱ ἀδελφῶν ἄδελφῶν τῆ ἑορταίης μαρτυρήσασσι· ὅθεν ὅτι ἐπιπαύτες ἀείψου, καὶ ὅτι πολλῶν ἕσπερον συνίεσθαι, κλητὰ ἐπιπροδοῦν ὅ τὴν κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίαν

CAPUT III.

Κεφ. γ.

Iterum de virtute Pulcherie, ac sororum eius: & quam Deo charæ fuerint.

Ἐπιπερὶ ἀρετῆς καὶ θεοφιλείας τῆς πολυχρηστῆς, καὶ ταῖς αὐτῆς ἀδελφῶν.

Sed & aliis in rebus, Deus id quod venturum erat, Augusta sæpius prænuntiasse dicitur: multaque tum illi, tum sororibus accidisse fama est, quæ Dei erga illas amorem testarentur. Nam & illæ idem vivendi genus institutumque sectantur. Erga sacerdotes ac sacras ædes promptæ ac sedula: in peregrinos, egentes ac pauperes munificæ. Mensa ut plurimum eadem est omnibus, idemque processus. Noctu atque interdium Hymnos Deo simul canunt. Et prout honestarum mulierum consuetudo est, texendi & hujuscemodi operum studiose sunt. Otium enim ac desidiam, quamvis Augustæ, & in Imperio natæ atque educatæ, sacra virginitate quam profitentur, indignam esse censuerunt, & à vita sua procul amandarunt. Quæ de causa cum Deus manifeste propitius esset, earumque domum præsidio suo tueretur, Imperatoris quidem & ætas & Imperium indies crescebat. Infidias vero & bella, quæcunque adversus illum conflata erant, sua sponte discutiebantur.

Λόγος δὲ ἐπὶ ἄλλοις πράγμασι πολυλάκις τὸν θεὸν προαναφανῆσαι τὸ μόνον τῆ βασιλείᾳ, ἡ πλείστα θεοφιλεῖσαν μαρτυρήσαντα συμβῆναι ἀεὶ αὐτῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν· ἐπεὶ καὶ αὐταὶ τὸν ἴσον ποδῶν ἰσοπέδον, ἀεὶ τὰς ἱερέας, καὶ τὰς δικηγέτους ἡ κωσπῶδα ἄρχοντας, καὶ ἀεὶ τὰς δευτέρας ἑταίρας καὶ πτωχῶν φιλομνηστρούσας καὶ πρὸς ὅς ὡς ἐπιπαύσασσι αὐτῶν καὶ τῶν νύκτων ἡμετέραν τὸν θεὸν ὑμνοῦν καὶ αἰετῶν ἀξιογάρων γυναικῶν νόμος· ὑφασμάτων τῶν τοιοῦτων ἐργῶν ἐπιμελεῖσθαι· ἡρώμην καὶ δεξιῶν, καὶ περὶ βασιλεύσασσι, καὶ ὅτι βασιλείους τεχθεῖσαι, καὶ τὸν θεῶν, παρὰ θεῶν ἱερέων ἡμετέραν, ἀναξίαν ἡγησάσθαι, καὶ τὰ οἰκεία βίαι ἀφώρῃσιν· διὰ ταῦτα, θεοφανῶς ἰλεωσθῆναι τὸν θεὸν καὶ τὴν αὐτῶν καὶ ὑπερμαχεῖσθαι, τὰ μὴ κερδοῦναι, τὰ τῆς κείας καὶ τῆς δεξιῆς ἐπεδίδε· πάντα ὅτι ἐπιπαύσασσι, καὶ τὸν ὅλεον κατὰ αὐτῶν συνίστασθαι αὐλομάτως διελέεθαι.

Κεφ. δ'.

CAPUT IV.

Πρὸ τῶν σποδῶν τῶν πρῶτων, καὶ περὶ ὁμοίῳ, καὶ σελήων, καὶ τῶν ἐν ῥώμῃ καὶ δαλματίας πραχθέντων.

De federe Persarum. Item de Honorio & Stilicone: & de rebus Roma & in Dalmatia gestis.

Τότε γὰρ πέρσαι μὴν εἰς μάχην κεινη-
μῆροι, ἐκαθίστοισ ἀπονδὰς πρὸς ῥώ-
μαίους ἐθανθ' σελήων ἡ δ' ὄνομα εὐραϊῶς
ἠγεμῶν, ὑποπίθων ὡς δὲ χερίον τὸν ἕνα
τὸν ἑαυτὸ ἀποδᾶζων ἀναγορδοῦσαι βασιλεῖα
καὶ τὴν ἑω κήνυλαι πρὸς τῶν ἐν ῥαβέννη στρα-
τιῶν ἐσὶ ἡ πρότερον, ἐτι πειθίθων δὲ κα-
δὶς, κατασὰς εἰς ἐχθρὰν τοῖς αὐτῶ ἀρχεσιν,
ἐδεβλῶτο παρ' ἑαυτῶ συγκερῶσαι τὰ βασι-
λεῖα καὶ στρατηγῶ ῥωμαίων ἀξίαν ἀποξεί-
νήσας ἀλαίχρω τῶ ἠγεμῶν τῶν γότθων,
ἀποτρέψατο κάλαθεῖν τὰς ἰλλυρῖες καὶ
ὑπαρχον αὐτὸν κατὰ σάνη τὸν ἰδίον προπέμ-
ψας, σινέθετο καὶ αὐτὸς συνδραμεῖας μὲν
τῶν ῥωμαίων στρατιῶν, ὡς καὶ τὰς τῆδε
ὑπὸ τῶν ὄνομα δὴ τῶν ἠγεμονίαν
ποιῆσαι καὶ ὁ μὲν ἀλαίχρω ἐκ τῆς πρὸς
τῆ δαλματία καὶ παννονία γῆς βαρεβάρει, ἔ-
δῆγε, ἀλαλαθῶν τὰς ὑπ' αὐτὸν, ἠγγὺ εἰς
τὰς ἠπείρους καὶ συχρὸν ἐν ἰταλῶτα προσημ-
νας χρονον, ἀπρακίθων ἐπανήλθεν εἰς ἰτα-
λίαν μέλλων γὰρ ἐκ δημοῦ καὶ τὰ συνιδε-
μένα, ὄνομα γράμμασιν ἐπεχέστη· ἐπεὶ ἡ
στρατιστῆσεν δὲ καδὶθων, ὡς μῆσεν μὲν ὄνομα
Φειδοῖ τῆ καὶ τὸν ἀδελφιδῶν ἐπανελθεῖν
εἰς κωνσταντινέπολιν, καὶ πιστὸς ἀρχοῦσας
καί σῆσαι τ' αὐτῶ ὠνησίας καὶ βασιλείας
ἐν ἰταλίᾳ γὰρ ἕσθων αὐτὸν ἔχων, ἐδεβλῶ μῆτι
πᾶσοι διὰ τὸ νέον, ἔτοισθων ὡν πρὸς ἐπιβε-
λῶν ἠδὲ ἡ μέλλοντα ἔχεσθων ὄνομα, πείθων σε-
λίχων ἐν τῆ ἰταλία μένειν τὸν ὄνομα, ἀναγ-
καῖον εἶναι τῆτο εἶπὼν, καθότι κωνσταντινός
τις ἐτύγγανεν ἀναγγῶ ἐν ἀρηλάτω τυραν-
νήσας· ἄταρον ἡ τῶν σκήπτρων ὁ λαβῶρον
ῥωμαῖοι καλῶσι, καὶ γράμματα βασιλείας
λαβῶν, ἐπιτέποντα αὐτῶ τὴν εἰς τὴν
ἀνατολίαν ἀφίξων, ἐμελλεν ἐκδημεῖν, τέσ-
σαραις ἀεθμῶς εὐραϊωτῶν ἀλαλαθῶν· ἐν
τῆτω δὲ Φήμης διαδραμεῖσθων ὡς ἐπιβε-
λῶσι τῶ βασιλεῖ, καὶ ἐπὶ τυραννίδα τῆ

ET enim per id tempus, Persæ qui-
dem cum ad bellum prorupissent,
centum annorum inducias cum Roma-
nis pepigere. Stilico vero Magister mi-
litarum Honorii, cum in suspicionem ve-
nisset, quod filium suum Eucherium
Orientis Imperatorem renuntiare vel-
let, à militibus qui Ravennæ erant, occi-
ditur. Hic porro jam antea, superstite
adhuc Arcadio, cum adversus duces il-
lyrici inimicitias suscepisset, utrumque
Imperium inter se committere studue-
rat. Cumque Alarico Gothorum Ducis
dignitatem Magistri militum ab Hono-
rio imperavisset, hortatus eum fuerat
ut Illyricum occuparet. Et præmissis
Jovio, qui Præfectus Prætorio per Illy-
ricum erat constitutus, se quoque cum
legionibus militum Romanorum illuc
accursurum promisit, ut eam Provin-
ciam sub Honorii ditionem redigeret.
Et Alaricus quidem ex regione Barba-
rica juxta Dalmatiam & Pannoniam,
ubi degebat, assumptis Gothis qui ipsi
parebant, in Epirum profectus est.
Cumque longo temporis spatio illic
substitisset, re infecta in Italiam rediit.
Nam cum ex compacto iter facturus
esset in Illyricum, Honorii literis est re-
tentus. Post obitum vero Arcadii, Ho-
norus quidem, ut fratris filio consule-
ret, Constantinopolim proficisci decre-
verat, & fidos illic Comites constitu-
ere, qui salutem & Imperium pupilli con-
servarent. Nam cum illum filii loco
haberet, verebatur, ne quid ei accide-
ret, quippe qui ob teneram ætatem in-
sidiis obnoxius esset. Verum cum jam
iter arripiturus esset, persuasit ei Stilico
ut in Italia remaneret: necessarium id
esse affirmans, propterea quod Constan-
tinus quidam Arelate tyrannidem pau-
lo antea invasisset. Ipse vero altero ex
sceptis, quod Romani Labarum vo-
cant, accepto, unâ cum Imperatoris lite-
ris, quibus Orientalis expeditio ipsi
committebatur, proficisci jam parabat,
sumptis secum quatuor legionibus. In-
ter hæc vero, cum rumor sparsus esset,
illum Imperatori insidias struere, &

adscitis in societatem potentibus, filio suo Imperium parare, milites seditione facta, Praefectum Praetorio Italiae, & Praefectum Praetorii Galliarum; simul Magistrum militum, & reliquos qui in praecipuas dignitates gerebant, interficiunt. Ipse quoque Stilico à militibus occisus est Ravennae: vir si quis unquam, ad magnam potentiam evehctus, & qui universos, ut ita dicam, Romanos ac Barbaros sibi parentes habuit. Ac Stilico quidem, cum in suspicionem venisset quasi Imperio insidiaretur, hoc modo interiit. Sed & Eucherius ejus filius, una interfectus est.

ἡμέτερον ἀσασκευάζει, συμπεριποιήσας τὰς ἐν δυνάμει, σασιασάσιες οἱ στρατιωτικῆς νεσι τὸν ἰταλίας ὑπαρχον, καὶ τὸν ἡγαλατῶν, καὶ τὰς στρατηγῶν, καὶ τὰς ἀλλοτρῶν δειποῖας τὰς ἐν τοῖς βασιλείοις δεχάσ ἀνωρεται ἡ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἐν ῥαδονη στρατιωτικῶν ἀνὴρ εἰπέρις ἀλλοτρίων, ἐν πολλῇ δυνάμει γυρόμενος, καὶ πάσης, ὡς εἶπεν, βαρβαρῶν τε καὶ ῥωμαίων πύθομενος ἔχων στρατιωτικὴν ἐν ἰσονοθεῖς κακόνες εἶναι τοῖς βασιλείοις, ὡς ἀπώλετο κίνησι δὲ καὶ διχρησθῆναι ὁ τέκετός.

CAPUT V.

De diversis Gentibus qua bellum intulerunt Romanis, & que Divina providentiā devictae sunt, aut fœdus cum Romanis pepigerunt.

Κεφ. ε΄.

Περὶ διαφόρων ἔθνων ἐπιστρατευσάντων ἱμαμῶν, καὶ διὰ προνοίαν ἠττηθέντων, ἄλλων δὲ καὶ ὑποπεσάντων γενομένων.

Accidit præterea eodem tempore, ut Hunni qui in Thracia castra habebant, nemine eos aggrediente ac persequente, pluribus suorum amissis, cum dedecore terga darent. Quippe Uldis, Barbarorum qui circa Danubium erant regulus, cum ingenti exercitu amnem transgressus, in finibus Thraciæ castra metatus fuerat. Cumque urbem Meffixæ, quæ Castra Martis dicitur, proditio ne cepisset, inde in reliquam Thraciam excursions faciebat. Nec fœdus cum Romanis facere præ superbia dignabatur. Et cum aliquando Magister militum Thraciæ cum illo verba faceret de pace, ille solem orientem demonstrans, facile sibi esse dixit, universam quam ille radiis suis collustraret terram subigere, si vellet. Cumque hujusmodi minas intenteret, & tributum pro libito imperaret Romanis, juberetque ut ea conditione pacem haberent, aut certe bellum expectarent, resque in maximo discrimine constitutæ essent, declaravit Deus quantam hujus Imperii curam ac sollicitudinem gereret. Etenim paulo post, in familiari colloquio cum domesticis Uldis ejusque Ordinum ductoribus, verba facta sunt de Romanorum Republica, deque Imperatoris humanitate: quantis præmiis viros bonos ac fortes remuneraretur. Illi vero non sine Divino nutu, istorum amore capti, ad Romanos transfugerunt, & castra cum illis junxerunt,

Κατὰ ταυτὸν δὲ συνέβη καὶ ἕνας στρατιωτικῶν ἐπιβουλομένων ἐν Θρακίᾳ, μῆτε πύθομενος αὐτῶν, μῆτε δεικνύμενος ἀποστρέφειν, τὰς πλείους ἀποδαλῶν ἐπιπέδους ὁ ἡγούμενος τῶν ἐν τῶν ἰστρον βαρβαρῶν, πλείους ἔχων στρατιωτικῶν ἐπεραιώθη ταπεινά, ἐν τοῖς Θρακικῶν ὄροις ἐστράτευσε, καὶ κασεμαλίης πόλιν τῆς μυσικῆς ἀποδοῦν ἐλθὼν, ἐν δὲ ἐν τῷ ἄλλῳ Θρακίᾳ κατέστη, καὶ σπονδὰς ἔειπε πρὸς ῥωμαίους ὑπὸ ἀνακτορίας ἐκινεῖν ἑαυτῶν διαλεγόμενος ἑαυτῶν ἐξελύκῃς τῆς ὑπάρχει τῶν Θρακικῶν στρατευμάτων, ἀνίσχυον τὸν ἥλιον ἐπιδείξας, ἐχρησάμενος αὐτῶν ἔφη ἢν ἐέλθοι, πᾶσαν ἠέ ἰσοπέδον κατὰ στρατὸν ἐστρατευόμενος ἑαυτῶν, καὶ δασμὸν ὅσον ἐβέλετο ἐπὶ τῶν ἰστρον καὶ ἐπιπέδοις συνήθεος ῥωμαίοις ἐπιπέδον ἔχων ἢ πύθομενος ἀνωρεται ἀμνηστῆς τῆς πύθομενος οὐκ ἔστι, ἐπέδειξεν ὁ θεὸς ἢν ἐχρησάμενος ἑαυτῶν ἐπὶ τῷ παρεσαν βασιλείᾳ, ὡς ἐμακρὰν ἡδὲ λόγοι πρὸς τὰς ἀμφὶ τῶν ἐπιπέδων οἰκείας καὶ λοχαγῶν ἐχρῆστον ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων πολιείας, καὶ τῆς τῆς βασιλείας οὐρανῶν πίας, ὁποῖον τε καὶ ὅσαν ἀξιοὶ γὰρ τὰς δεύσας καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἀπὸ τῆς ἑστῆς εἰς ἐρωτὰ κατὰ ἀνδρῶν, ῥωμαίοις προσεχρησάμενος, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐστράτευσε ἀμὰ τῆς

ἄνω ἀπὸ τῆς τεταγμένης ὁ δὲ εὐδὲς πρὸς τὸ
 πρῶτον τὸ ποταμὸν μόλις διεσώθη, πολλὰς
 ἀποβαλὼν, ἀρδῶν δὲ τὰς καλεωμένας συμ-
 ρεῖς ἐν τῷ δὲ τῷ Βάρβαρον, ἰκανῶς πο-
 λυάνθρωπον, πρὶν τοιαύτῃ ἀπειπεῖν συμ-
 φορᾷ ὑπερήσασθαι γὰρ ἐν τῇ φυγῇ, οἱ μὲν
 αὐτῶν ἀνῆρθεσαν οἱ δὲ ζωγρηθέντες, δέσμοι
 πρὸς τὴν κωνσταντινέαν πόλιν ἐξεπέμφθησαν
 δόξαν δὲ τοῖς ἀρχαῖσι διανεμαίνεσθαι, μὴ
 πληθῆσθαι ὅτις καθεύδουσι τὰς μὲν, ἐπὶ
 ὀλίγοις πηήμασι ἀπέδοντο τὰς δὲ πολλοῖς
 πρὸς αἰὶν ἀνὰ πρῶτον, ἐπὶ τὸ μῆτε
 κωνσταντινέαν πόλιν, μῆτε πάσης οὐρώπης
 ἐπιβαίνην, καὶ τῇ μέσῃ θαλάσῃ χωρίζεσθαι
 τοῖς ἐγνωσμένοι ἀνθρώποις ἐκ τῶν τε
 πληθῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀπειπείνης, ἀλλὰ ἄλ-
 λαχῇ διαλεβέν ἑαχθῆσαν πολλὰς δὲ ἐπὶ
 τῇ βιθυνίᾳ τετέταμαι, πρὸς τῷ καλεωμένῳ
 ὀλύμπῳ ὄρει, σποράδην οἰκέντας, καὶ τὰς ἀν-
 θετιλόφους καὶ ὑπερείας γεωργείας.

A una cum Barbaris qui sub ipsis erant. Ul-
 dis vero in ulteriorem fluminis ripam
 transgressus, a gre tandem evasit, multis
 quidem suorum amissis: Sciris vero ad
 internecionem deletis. Erat hæc gens
 Barbara, multitudinis hominum abun-
 dans antequam in hanc calamitatem
 incidisset. Nam cum hi tardius quam
 reliqui fugissent, pars eorum truncati:
 pars capti vinctique, Constantinopo-
 lim transmissi sunt. Cumque Magi-
 stratibus placuisset eos per varia loca
 dispergi, ne quid novi, utpote numero
 pravalentes, tentarent: alios quidem
B exiguo pretio vendiderunt: alios vero
 gratis in servitum dederunt: ea con-
 ditione, ne unquam Constantinopolim
 ingrederentur, neve in Europa regi-
 ones ullas pedem inferrent: sed inter-
 positi maris divortio à locis sibi notis se-
 pararentur. Ex his, non exigua pars re-
 licta, eorum scilicet qui emptorem non
 invenerant, alius alibi habitare iussi sunt.
 Multos certe in Bithynia vidi juxta O-
 lympum montem, qui hac illac sparsi de-
 gebant, & colliculos illic vallesque sub-
 jectas arabant.

Κεφ. 5.

Περὶ ἀλαρίχου τοῦ γότθου, καὶ τῆς ἐπιπέσεισιν αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

TΑ μὲν ἐν πρὸς εἰς τὴν ἀρχομένης, πολέ-
 μῳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ σὺν κόσμῳ πολ-
 λῶν ἰνέτο πρὸς τὴν πάντων δόξαν ἡ γὰρ ἐπι-
 νεῖσθαι ὀκράτων τὰ δὲ πρὸς δύσιν, ἐν ἀταξίᾳ
 ἡ, πολλῶν ἐπανισταμένων τυραννῶν ἡνίκα δὴ
 μὲ τὴν ἐπιπέσεισιν ἀνάσει, ἀλάειχθαι ὁ
 τῶν γότθων ἡ γέμθαι, πρὸς ἐπιπέσεισιν
 πρὸς εὐρώπης πρὸς ὀνόρειον, ἀπέτυχε ἡ καὶ ἀ-
 λαείων τὴν ῥωμαίων ἐπολιόρκει, πολλὰς βαρβά-
D ρες ἐπισήσας θυμειδί τῷ ποταμῷ ὡς μὴ
 εἰσομιζέσθαι ἐπιπέσεισιν τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἀπὸ
 τῆς πόρτῃ ὡς γὰρ ὀνομάξουσι τὸ ῥωμαίων
 ἐπίσθιν χροῖας δὲ ἡρομένης τὴν πολιορκίαν,
 λιμῆτε καὶ λοιμῆ τὴν πόλιν πείσθαι, δὲ
 λωὶ τὴν πολλῶν, καὶ μάστιγα βαρβάρων τῶν
 ἡμῶν, πρὸς τὸν ἀλάειχον ἀντιμολέντων,
 ἀναγκαῖον ἐδόκει τοῖς ἑλλησίζουσι τὴν συγκλη-
 τε, εὐδὲ ἐν τῷ καπιτωλίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ναοῖς
 θοοσκαὶ γὰρ τινες ἐπὶ τῷ μετὰ κληθέντες

CAPUT VI.

De Alarico Gotho, & quomodo Romam re-
 pentino insultu adortus, eam graviter
 afflixerit.

TA Orientis quidem imperium hosti-
 bus penitus liberatum est, & summo
 cum decore præter omnium expectati-
 onem gubernabatur; cum Imperator
 admodum juvenis esset, Occidentis
 autem partes perturbata erant, cum
 multi subinde Tyranni exturgerent.
 Quo quidem tempore post cædem Stili-
D conis, cum Alaricus Gothorum Dux
 missis ad Honorium legatis de pace, re-
 pullam tulisset, Romam obsidere aggre-
 sus est: ingenti agmine Barbarorum ad
 ripas Tybris apposito, ne alimenta civi-
 bus importarentur ex Portu. Sic enim
 vocant navale urbis Romæ. Porro cum
 obsidio diutius protraheretur, & fames
 simul ac pestis urbem premeret, plures-
 que è servis, ac præcipue ij qui natione
 Barbari erant, ad Alaricum transfuge-
 rent; hi qui in Senatu pagani erant, ne-
 cesse esse dicebant, ut in Capitolio &
 in aliis templis sacrificaretur. Etenim
 Etruscus quidam, à Præfecto urbis ad hoc
 Iiii ij

acciti, fulminibus ac tonitruis barbarum hostem sese abacturos spondebant. Idque à se factum esse jactabant. Narnia, quæ urbs est Tuscia; quam prætergrediens Alaricus tunc cum Romam contenderet, haudquaquam ceperat. Verum istos nihil urbi profuturos fuisse, ipse exitus declaravit. Certe qui mente valebant, hæc Romanis ex Dei indignatione evenisse perspiciebant, ob vindictam eorum quæ præ luxu atque intemperantia, erga cives simul ac peregrinos injuste egerant. Itaque ajunt probum quendam Monachum ex his qui in Italia erant, Alarico Romam properanti suavis, ut urbi parceret, nec tantorum malorum auctor existeret. Cum Alaricus respondisse dicitur, se non sua sponte hæc aggredi: sed quendam sibi assidue molestum esse, qui ipsum urgeat, Romanique expugnare jubeat: quod & ille tandem fecit. Porro cum urbem obsideret, plurimis muneribus acceptis, aliquanto temporis spatio obsidionem solvit, cum Romani pacti essent, se Imperatori persuasuros, ut illum in amicitiam reciperet.

ὡς γὰρ ὑπάρχε τῆς πόλεως, ὑπὸ τῶν βαρβάρων πλοῖς καὶ βροχίαις ἀπελάσθη τῆς βασιλείας. ἤρχεν ὁ τοῖστον ἀυλοῖς ἐργασίας καὶ ἀειλασνίαν πόλιν τῆς θροσκίας, ἡ παρὼν ἀλ. α. χ. ἐπὶ τῷ ρώμην εἶπεν· ἀλλὰ τὸ μὴν εἶδεν ὅφελ. ὅσως τῆ πόλει, ἡ δὲ πῶς ἐδῆξε τοῖς ὄφελ. φρονεσιν. ὑπὸ θεομωίας κατεφάνετο ταῦτα συμβαίνειν ρωμαίους, καὶ ποντῶν ὡν παρὰ ὑπὸ πολλῆς βροχίας καὶ ἀκολασίας εἰς ἀυλοῖς ἔξινος ἀδικίας ἡμῶν. λέγειται γὰρ ἀγαθός τις τῶν ἐν ἰταλία μοναχῶν, σπένδον ἐπὶ ρώμην ἀλαίχῳ παραίνεσαι, φείσασθαι τῆς πόλεως, μὴ δὲ τῆς πόλεως αἰτίον ἡμεῶν κακῶν τὸν ὅφελ. ὡς εἶπεν ἑκὼν ἑαδὲ ἐπιχρεῖ· ἀλλὰ πῶς συνεχῶς ἐκὼν ἀυλοῖς βιασθῆναι, καὶ ἐπὶ τῆς τῆν ρώμην πορθεῖν· ὁ δὲ τὸν ἀυλοῖς ἐποίησεν· ἐν ὅτῳ ἐπιλορκεῖ, πλείστα δῶσαι λαβῶν, ἐπὶ χρεῖσιν τινά τῳ τοποθεσίαν ἔλυσε, συνειδῶν ῥωμαίων τὸν βασιλέα πείσει εἰς εἰρήνην ἀυλοῖς δὲ χρεῶν.

CAPUT VII.

C Κεφ. ζ.

Quomodo Innocentius Romanae urbis Episcopus legatos misit ad Alaricum. Item de Jovio Praefecto Praetorio Italiae: Et de legatione ad Imperatorem, Et de his quae Alarico contigerunt.

Περὶ Ἰννοκεντίου τῆ τῆς πρεσβυτέρου ρώμης ἱερέου, ἡ διαπρεσβυτέρου πρὸς ἀλάρικον. καὶ περὶ τοῦ ἱερέου ὑπάρχου καὶ περὶ τῆς ἐν βασιλείᾳ πρεσβυτέρου καὶ ἀλάρικου οὐτίς.

Quumque hac de re legatio missa esset, hi qui in palatio Principis Alarico adversabantur, paci obstabant. Postea vero cum Innocentius Romanae urbis Episcopus legatos misisset, Alaricus Imperatoris litteris evocatus, Ariminum venit, quæ urbs ducentis ac decem stadiis distat Ravenna. Ibi dum ante muros urbis castra posuisset, Jovius Praefectus Praetorio Italiae cum eo collocutus, Alarici postulata Imperatori significavit, eumque codicillis Magisterii utriusque militiae honorandum esse. Verum Imperator, quod quidem ad pecuniam & annonas pertinet, quas poscebat Alaricus, Jovio utpote Praefecto potestatem concessit. Dignitatem vero se nunquam daturum respondit. Porro Jovius legatum ex palatio missum in tentoriis Alarici praestolatus, satis inconsultè coram universis Barbaris,

Γενουδῆς ὁ πρὸς τὴν πρεσβυτέρου, οὐτὸς ἐναντία περὶ τῆς ἀλαίχῳ ἐν τῷ βασιλείῳ, ἐνεπὸδίζον τῆ εἰρήνῃ· μὴ γὰρ ταῦτα πρεσβυτέρου ἀμῆνη Ἰννοκεντίου ἔρωμαινων πρεσβυτέρου, μετὰ κληθεῖς ἀλάρικος ῥωμαίων βασιλέως, ἦεν εἰς ἀείμνητον πόλιν, δεκά τε διακοσίοις σταδίοις τὴν ἀυλοῖς ἀφῆκεσαν ἐπὶ αὐτῆς ὅσως σκηνὰς ἐχούσιν πρὸ τῶν τειχῶν, ἐκ τῶν ἐλθῶν ἰούσιος τῆ ἰταλίας ὑπάρχος ὡς δὲ τῶν βασιλείᾳ τῆν ἀλαίχῳ αἰτήσῃ, καὶ ὡς δὲ τῶν τοῖς ἀυλοῖς τιμῆσαι ἐρατῆς δυνάμειος ἐκείνης· ὁ δὲ βασιλεύς, χερμηστῶν μὴ καὶ σὺν σίαν ὡν ἠτέ, ὡς ὑπάρχῳ ἰούσιος τῆν ἐξουσίαν δὲ δάκεν· ἀξίας ὅσως μετὰ τῶν ἀυλοῖς δὲ δήλωσεν· ἀξίως ὅσως ἰούσιος ἐν τῇ ἀλαίχῳ σκηνῇ πρὸς τῶν βασιλείων ἀπὸ σαλμῆνον, ἀνατῆν ὡς κεν ἐκέλευε παρὰ τῶν τῶν

βασιλέων, ἀδόξα ἡ τῷ βασιλεῖ ἐπὶ τῇ δυνάμει τῆ ἀξιώματι ὀργισθεὶς ἀλάττω ὡς ὑβρισμῶν, ἀνθροῦν τῆ σάλπιγγι σημίνας, ἐπὶ τῷ ῥώμῳ ἠλαυνε δέσας ὁ ἰοῦδιος μὴ ὑπονοηθῆ τῷ βασιλεῖ ἀλαίχῳ σπεδάξεν, ἀβελόξεν ἢ πρῶτον περὶ πεισῶν, πρὸς τῆς σωτηρίας τῆ βασιλείας αὐτοῦ ὁμοσε, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχοντας παρεσκιάσε, μὴ ποτε εἰρήνην θείαν πρὸς ἀλαίχον ὁδοῖς μακρῶν ἢ μελαμνηθείς ὁ βασιλεὺς, ἐδήλωσε μηδὲν ἀξιομάτων θείων σύμμαχον ἢ παρέξεν ἐαυτὸν ἐπὶ μετρία σίτε δόσῃ, καὶ οἰκισθῆ ὅπων, ἐπάνω ῥωμαίοις ἐσπεδάσμων.

A Imperatoris mandata recitare eum iussit. Tum Alaricus ob negatam dignitatem indignatus, perinde ac si contumeliâ affectus fuisset, illico signo tubæ dato, Romam versus contendit. At Jovius metuens, ne Imperator ipsum Alarico favere suspicaretur; inconsultius adhuc quam antea, per salutem Principis & ipse juravit, & alios proceres jurare compulit, nunquam se cum Alarico pacem facturos. Barbarus vero non ita multo post pœnitentiâ ductus, scripsit sibi nihil opus esse dignitatibus. Cæterum se Romanis socium fore, dummodo modicum ipsi frumentum præberetur, & loca ad habitandum, quæ Romanis haudquaquam magni momenti esse viderentur.

Κεφ. η'.

CAPUT VIII.

Περὶ τῆς ἀπεστασίας ἀττάλου, καὶ τῆς στρατηγίας Ἡρακλιανῶν, ἢ ὡς ὕστερον προσπεσῶν ἐναρτίω συγγνώμῃ, ἐτυχε.

De rebellione Attali, & comite Heracliano. Et quomodo Attalus pedibus Honorii postea advolutus, veniam impetravit.

Επεὶ ὁ δὲ ἀπέτυχεν περὶ τῆς πρῆξουσας, ἐπὶ τῶν ἐπισκόπων ἐλθὼν εἰς ῥώμην, ἐπολιόρησεν τὴν πόλιν, καὶ ὅς ἐνός μέρους τὸν πόρον ἐλὼν, βιάσθη ῥωμαίους βασιλέα ὑψηλοῦς τὸν ἀττάλον, ὑπαρχονόντα ὅτε τὸ πόλεως ῥωμαίων ἢ πρῶτον θείων ἐπὶ τὰς ἄλλας ἀρχάς, χροδοῦνται ἀλαίχῳ, ἰσραήλῳ ἐκαλέσας δυνάμειος ἀδελφῶν ὁ δὲ ἀπὸ γαμελῆς ἀδελφὸς, ἡγεμὼν ἰωνιπέων δομεσίων καλεμένων, συγκαλέσας ἡν γεροσίαν ἀπάλ, λόγον διήλθε μακρὸν καὶ λαμπρῶς μάλα πεπονημένον, ὑπὸ γαμῶν τὰ πάτρια τῆ συγκλήτῳ φυλάξιν, καὶ τὴν αἰγυπτιὸν ἐπάσαν τῶ πρὸς ἐὼ ἀρχομένη, ὑπὸ ἡκοῦν ἰαλοῖς ποιῆσαι, καὶ ὁ μὴ ὠδὲ ἀλαζονδόμενος, ἐδὲ εἰς ἐναυτὸν ὀλοκλήρον ἡμελλε βασιλεὺς καλεῖσθαι, μάνεσι δὲ τισιν ἰπαρχαῖς, ὑπὸ γαμῶν ἀμαχηλὶ τὴν ἀφρικῶν κατέξεν, ὅτε ἀλαίχῳ ἐπέδῃ, μετρίαν δὲ δύναμιν εἰσηγησάμενος πέμψαι, καὶ ἐκρηθὸν ἐπὶ ἀναρέσει τῶν ὀνορέε δροχίων, εἰ ἀντιπῶσθαι ἔξοικεν ἀπὸ ἐτῆι ἀννη, ὃν πρῶτον ἡσάτο τῶν ἀμφ' αὐτὸν βασιλικῶν ἄξεων, φάσκοντι χεῖρῳ κόνεσθαι τὸν ἐκδημῶν εἰς λιβύην παρ' αὐτῆς τῆ ἀμῶν, ὡς παρὰ ὀνορέε ἀπεσταλμῶν, γράμματι συνήθη ὁ διάταγμα καλεῖσθαι, παῦσαι τὸ ἀρχῆς Ἡρακλιανόν,

VBi vero missa Episcoporum legatione, bis repulsam huius rei passus est, Romam reversus, eam iterum obledit. Et ex una parte capto Portu, Romanos vi compulit, ut Attalum qui tum Præfectus urbis erat, Imperatorem crearent. Cumque Romani ad reliquas dignitates promoti essent, Alaricus Magister utriusque militiæ constituitur: Ataulfus vero frater uxoris ejus, comes domesticorum equitum. Porro Attalus convocato Senatu, orationem habuit prolixam, & admodum splendide elaboratam: pollicitus se jura patriæ Senatui servaturum, & Ægyptum ac reliquas Orientis Provincias sub Italorum ditionem redacturum esse. Et hic quidem talia magnifice jactabat, qui ne unius quidem anni spatio Imperatoris nomen erat retenturus. Verum inductus à quibusdam vatibus, ipsum citra pugnam Africa potiturum esse pollicentibus, nec Alarico credidit, qui modicam militum manum Carthaginem mittendam esse suadebat ad perimendos Honorii duces, si ipsius Imperio resisterent; nec Joanni, quem ipse Magistrum Officiorum creaverat: qui monebat oportere ut Constans, quem ipse in Africam mittere decreverat, tanquam ab Honorio missus, Epistolâ solenni quam vulgo edictum vocant, Heracliano qui

tum comes rei militaris per Africam A erat constitutus, potestatem abroga- ret. Atque id forsitan successisset. Nondum enim Afris quidquam inno- tuerat de Imperio Attali. Porro ubi Constans juxta vatam responsa Cartha- ginem navigasset, Attalus qui usque ad- eo mente captus erat, ut ne dubitare quidem vellet, sed pro certo haberet, Afros sicut ipsi à vatibus prædictum fue- rat, Imperio suo subjectos esse, Raven- nam versus exercitum movit. Postea- quam vero nuntiatum est, illum jam Ariminum pervenisse cum copiis Ro- manorum simul & Barbarorum, con- festim Honorius ad eum tanquam Im- peratorem litteras dedit, misisque le- gatis iis qui in ipsius palatio præcipuas dignitates gerebant, illum Imperii confortem libenter se habere signifi- cavit. Verum Attalus, confortium qui- dem Imperii recusavit: Honorio autem scripsit, ut insulam aut alium quem vel- let locum sibi deligeret, in quo privatus degeret, omni Imperatorio cultu ni- hilominus retento. Dum in eo statu res essent Honorii, ut paratas haberet naves, quibus ad fratris filium naviga- ret, si necessitas coegisset, repente sex numeri, quatuor circiter armatorum millia continentes, ex Orientis partibus Ravennam insperato appulere, quibus ille murorum custodiam commisit, Ita- lorum militum animos ad proditionem propensos reformidans. Interea Hera- clianus occiso Constante, in portibus ac littoribus Africæ custodes appoluit, & mercatorum naves Romam navigare vetuit. Qua de causa cum fames urbem premere cœpisset, Romani legatos ad Attalum misere. Ille quid agendum esset ambicens, Romam rediit, tan- quam ea de re cum Senatu consulturus. Porro cum fames tantopere crevisset, ut cives tritici loco castaneis uterentur, & quosdam humanas carnes comedis- se, suspicio esset: Alaricus quidem suade- bat, ut quingenti Barbari adversus Hera- clianum mitterentur: Senatui vero & Attalo visum est, Africam Barbaris committi non oportere. Cum igitur manifestum esset Deum Imperio Attali adversari, animadvertens Alaricus, frustra se laborare in negotio quod in sua potestate situm non esset, de abolen- do ejus Imperio pacificatur cū Honorio,

τὸν τῆνικὰ δὲ τῶν ἐν ἀφρικῇ ἑραλίω δὴ- τερα μὲν τῶν ἡγεμονίαν ἴσως εἴς ἄν καὶ τὸ πρῶτον ἔπειθεν ἔπειθε δὲ ἡλια ἐγγυα τοῖς ἐν λιδύῃ αὐτῷ ἀττάλον· ἐπειδὴ κῶνας τὸ τοῖς μάνεσι δόξαν, ἐπλευσεν εἰς κα- χηδόνα, ἀττάλον δὲ ἔπειθε τὸν ἐπὶ τῶν νῆων, ὡς μὴ ἵ ἀμφιβάλλῃν ἀξίεν, ἀλλὰ πε- πείσθαι τὰς ἀφρικῶν ἰσχυρὰς ἔχῃ καὶ τῶν προῖρησιν τῶν μάνεων, ἐπιστραφείη τῆν ἑραλίω ἡ ἀμαδὲ ἡγγέλῃ, εἰς ἀείμιον ἀφίχθαι μὲν τῆς ἑρμαίων ἑραλίως καὶ τῶν βαρβαρῶν, γράφει ἀπὸ ὀνόματι ὡς βασιλεῖ, καὶ περὶ ἐδύλαι δια τῶν ἀμφὶ αὐτὸν ὡς μεγίστας ἀ- χῆς λαχόντων, κοινῶν ἀγαπῶν ἔχῃ τὴν βα- σιλείας ἀττάλον δὲ, τῶν μὴ κοινῶν τῶν κράτους ἀπαρνεῖται· δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὴν ἑραλίω ἀλλὰ καὶ ἐαυτὸν δια- γῆν, πάσης βασιλικῆς θεραπείας ἀξίω μὲν εἰς τὸ πρῶτον ἵσχυρὰ ἀφίχθαι τῶν πραγμάτων, ὡς δι- πρεπεῖς αὐτὸν ἔχῃ ναῦς, ἢ εἰ δὴ οὐκ ἐπι- πλῶσῃ πρὸς τὸν ἀδελφιδῆν, ἀδουκῆτας, ἐν ἑξ ἀριθμοῖς ἀμφὶ τέτρακιχίλιαι ἑραλίωται νύκτωρ τῆν ἑραλίω πρὸς ἐπλῶσθαι ἐκ τῆς ἀναβλήσ· οἷς τῶν φυλακῶν τῶν τεχνῶν ἐπι- τρεψέ, δεδωῶς τῶν ἐπιχειρῶν ἑραλίω τὸ ἔτοιμον εἰς ἀροδοσίαν· ἐν τῆν ἡρακλῆα- νὸς ἀνελῶν τὸν κῶνας ἀττά, φύλακας ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λιμέσι καὶ ταῖς ἀκταῖς τῶν ἀφρικῶν, ἡ πλοῖα τῶν ἐμπόρων ἐκάλυπεν εἰς ἑρμαίων ἀνάγει· λιμὲν δὲ ἐν ἑραλίω καὶ ἀττάλον τὰς ἑρμαίους, πρὸς ἐδύλαι ὡς τῆν πρὸς ἀττάλον· ὁ δὲ, πρὸς τὸ πρῶτον ἀμνη- σῶν, ἐπανήλθεν εἰς ἑρμαίων, ὡς μὴ τῆς συγ- κλήτης συμβεβηδύσθαι· ἐπικράτησθαι δὲ τῶν λιμῶν ἐπὶ τῶν ἑραλίω, ὡς καὶ ἀνοῖς ἀντι- τε καχεῖσθαι, ἡ ἀνοηθῆναι δὲ τῶν καὶ ἀνδραπήνων ἀπογύσθαι κρείων ἀνα- χῆ μὲν συνεβέβηκε πῶλακοσίας βαρβα- ρῶν καὶ ἡρακλῆαν ἐπέμπει τῆν συγκλή- τω καὶ ἀττάλω ἐδοκεῖ, μὴ δεῖν πισυθῆναι βαρβαροῖς τῶν ἀφρικῶν· ἐπειδὴ δηλοῖ τῶν θεῶν ἀντιπρῆτῆν τῆν ἀττάλω βασιλεία, συν- δῶν ἀλάριχῶ μάλιστα πονεῖ ἐπὶ πρῶτον μαλὶ οὐκ ἐν ἀντὶ κειμένῳ, συνιδεῖται πε- εἰ καὶ ἀλυσίως τῶν ἀφρικῶν πρὸς ἀνοῖα, ἡ ἀποχίση

ἰποπέρας λαβόν πάντων τούτων συνελ-
θόντων πρὸ τῆ πόλεως, ἀποπέθει ἀπὸ αὐ-
τῶν τὴν σύμβολα τῆς βασιλείας· συναποπέθει
ἵππας (ἄνας καὶ οἱ αὐτὸ ἀρχαίους, καὶ συγνώ-
μην ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι νέμει πᾶσιν ἰπ-
ποπέρας, ἕκαστον ἔχον τὴν πηλὴν καὶ τὴν ἀξίαν
ἧς περὶ μέλει ἀγχαυεν· ἀπὸ αὐτῶν δὲ ἅμα
τὰ παιδι, ἀλαίχων συνῶν, ὅσα ἀνὸς ἀσφα-
λὲς τῶς ἡγέρθη· ἐν ῥωμαίοις διαγίν.

A fide ab illo prius accepta. Proinde cum
universi extra urbem convenissent, At-
talus insignia Imperii deposuit. Simul
etiam comes ejus cingula deposuerunt:
Et Honorius prateritorum veniam om-
nibus concessit, ita ut eum honoris
gradum eamque dignitatem singuli re-
tinerent, quam prius habebant. Atta-
lus vero unâ cum filio suo apud Alari-
cum remansit, haudquaquam sibi tutum
deinceps fore ratus, inter Romanos de-
gere.

Κεφ. 9.

CAPUT IX.

Περὶ τῶν παρακλήσεων ἔχον οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ χριστιανοὶ περὶ ἀπὸ αὐ-
τῶν, καὶ περὶ σαύρου τινὸς ἀειδρέου· καὶ ὡς ἀλαίχων δόλω εἶλε τὴν
ῥωμαίων, ἀσουλὸν φιλῶν τὸ τοῦ ἀπὸς ἄλου πῆ-
τρον ἱερὸν.

Despe quam presumpserant Pagani & A-
riani propter Attalum. Item de Saro for-
tissimo duce. Et quomodo Alaricus Romanum
per fraudem cepit, & Basilicam sancti
Petri inviolatam servaverit.

Ἐπιτέτοις ἦν δὲ ἀποβεβηκόσαν, ἐμειλίως
ἔδυσφόρον ἑλλήνας τε καὶ χριστιανοὶ, οἱ
ἀπὸ τῆς δόξης αἰρέσεως· οἱ μὲν γὰρ, τεκμηρέ-
μενοι τῆς ἀπὸ αὐτῶν ἀπειθείας καὶ τῆς ἀπει-
θείας ἀγωγῆς, εἰς τὸ προφανὲς ἑλληνιστὴν αὐτὸν
ἡγέρθη, καὶ τὰς παλαιὰς ἀποδοδόναινας, καὶ
ἐοχθίας καὶ θυσίας· οἱ δὲ, τῶν ἐκκλησιῶν ὡς
ἐπὶ κωνσταντίας καὶ ἀλαίχων πάλιν κρηθίσθη
ἄσουλῶν, εἰς βεβαίως ἡγήθη τὴν βασιλείαν· κατὰ
τι καὶ βασιλεὺς εἰς τὴν ἀπὸς ἀγνησαίε· ἔπι-
σκόπος τῶν γότθων, καὶ καλαθίμῳ ἐπὶ τῆ
τῶν πᾶσι τε αὐτοῖς καὶ ἀλαίχων ἐτύγχανεν
ἐπολλῶν ἤσπερον ἀλαίχων· καλαθίων τῶν
ἀπὸς, χωρὶον ἦτο ἀμφοῖν τὰ ἐξήκοντα εἰς
διαδυσίως τῆς ῥαβέννης, εἰς λόγους ἦλθε τῶ
βασιλείᾳ περὶ τῆς εἰρήνης· σάρος δὲ τις βασι-
λεὺς τὸ γένος, εἰς ἀκρον τῶν πολεμῶν ἡσκημέ-
τος, ἀμφοῖν τριακοσίους μόνους περὶ αὐτὸν ἔχων
πάντας δύνους καὶ ἀρίστους, ὑποπίλος ὢν ἀλα-
ίχων διαδυσίωσαν ἔχθησαν, ἐλογίσθη μὴ
συνίσθη αὐτῶν τῶν μετὰ τὴν ῥωμαίων καὶ γότ-
θων σπονδῶν· καὶ δὲ ἀπὸ τῆς μὲν τῶν ἰδίων
ἐπανελθόντων, ἀναγείτω τῶν βαρβάρων· ἐν
τέτου δὲ εἰς ὄργην καὶ δέος καλαίχων ἀλά-
ειχος, τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀναστέφει καὶ πε-
ρικαθεστῆς, τὴν ῥωμαίων εἰλε περὶ δόσιαν
καὶ τοῖς αὐτῶν πλήθεσιν ἐπέτρεψεν ἕκαστω,
ὡς ἀνὸς δυνάμει, τῶν ῥωμαίων πλοῦτον ἀ-
πάξην, καὶ πάντας τοὺς οἴκους ληΐσθαι

Hujusmodi exitum istarum rerum
permolestè tulerunt tum Pagani,
tum ex Christianis ii, qui Arianam se-
ctam sequebantur. Nam Pagani qui-
dem, conjecturam capientes ex Attali
instituto & ex priore ejus educatione,
illum superstitionem Gentilium palam
amplexurum esse sperabant, & templa
ac sacrificia patria, diesque festos ipsis
redditurum. Ariani vero, Ecclesiarum
potestatem iterum se adepturos puta-
bant, quemadmodum Constantii ac
Valentis temporibus acciderat, si Atta-
lus Imperium firmiter obtinisset. Et-
enim à Sigefario Gothorum Episcopo
fuerat baptizatus, atque idcirco & om-
nibus ipsis, & Alarico, gratissimus ha-
bebatur. Non multo post Alaricus,
cum Alpes occupasset, locus est sexa-
ginta circiter stadiis distans Ravennâ,
cum Imperatore sermones habuit de
pace. Sarus vero quidam natione Bar-
barus, rei militaris peritissimus, qui
trecentos plus minus milites circa se ha-
bebat, sed fidos inprimis ac bellicosos,
cum ob priorem similitudinem suspectus
esset Alarico, fœdus inter Romanos &
Gothos haudquaquam è re sua fore
consideravit. Itaque cum suis repente
irruens, quosdam ex Barbaris inter-
fecit. Quam ob causam irâ simul ac
metu percitus Alaricus, eadem qua
venerat via revertitur. Et Romam ite-
rum obsessam proditione cepit: suis-
que copiis permisit, ut singuli quantum
possent, Romanorum opes diriperent,
& universas domos deprædarentur.

Kkkkk

Ob reverentiam tamen erga Petrum Apostolum, Basilicam quæ circa illius tumulum magna est & spatiosissima, inviolatam esse iussit. Atque hæc res impedimento fuit, ut urbs Roma funditus interiret. Nam qui illic servati erant, quorum ingens fuit multitudo, urbem de novo instaurarunt.

ἀσυλον εἶναι παρ᾽ ἁγίας αἰδοῖ τῆ παρὰ τῶν ἀποστόλων πέτρῳ, τὴν αὐτὴν τὴν αὐτὴν σφραγίσαν, μεγάλην τε καὶ πολὺν χεῖρα παρ᾽ ἑαυτῶν τετῆ ἡ γέγονεν αἴτιον, πρὸς μὴ ἀρδῶν ἀπολέσθαι τὴν ῥώμην· οἱ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ διασωθέντες, πολλοὶ γὰρ ἦσαν, πάλιν τὴν πόλιν ᾤκησαν.

CAPUT X.

Κεφ. ι.

De muliere Romana, quæ castitatis egregium speciem edidit.

Περὶ τῆς ῥωμαίας γυναικὸς, σφραγίστην ἔργον ἐν δ' ἑξαμήνης.

Porto cum, ut verisimile est in tanta urbis expugnatione, multa acciderint, ego id quod Ecclesiastica Historiâ dignum mihi tum videtur contigisse, in præsentia commemorabo. Simul enim & pium facinus viri barbari, & fortitudo mulieris Romanæ in custodienda castitate ostenditur. Uterque autem Christianus fuit, sed non ejusdem sectæ. Nam Barbarus quidem, opinionem Arii: mulier vero, Nicæni Concilii fidem sequebatur. Hanc cum juvenis quidam ex militibus Alarici eximia forma præditam vidisset, captus pulchritudine, trahebat ad stuprum. Cum autem reluctaretur mulier, totisque viribus obfisteret, ne quid obscæni pateretur, Barbarus nudato gladio mortem ei minatus est. Et levi brachio, utpote qui ob amorem parcere ei vellet, superficie tenus collum percussit. Tum mulier multo cruore perfusa, cervicem gladio subjecit: optabilius esse ducens, ut cum castitate moreretur, quam ut post eum cui legitime nupserat, alium virum experta superviveret. Sed cum Barbarus adhuc terribilius irruens, nihil proficeret, admiratus castitatem mulieris, duxit eam in Basilicam Petri Apostoli. Cumque eam tradidisset Ecclesiæ custodibus, simulque sex aureos ad victum ei comparandum, ut marito servaretur præcepit.

Ὅτι ἡ εἰκὸς, ὡς ἐν ἀλώσει τοῖσδε πόλεσι πολλῶν συμβεβηκότων, ὅτε μοι ἐδοξεν ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας ἀξίως γρηγορῶς ἀναγράψομαι· δηλοῖ γὰρ ἀνδρὸς βαρβάρου περὶ ξὺν δόξῃ, καὶ γυναικὸς ῥωμαίας ἀνδρείου ἐπιφυλακῆ σφραγίστης· ἀμφοτέρων δὲ χριστιανῶν, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως κατὰ τὸ μὴν· τὰ δὲ εἶδος ἡ ἡ, τῶν ἐν νικαία τὴν πίστιν ἐλήθη· ταύτην δ' αὖ μάλα καλῶν ἰδῶν τῆς ἐν τῷ ἰων ἀλαεῖχες ῥωμαιοῦν, ἡ τῆς ἐκείνης καλῆς, καὶ εἰς συνείδησιν εἰλκεν ἀντέλκεσαν ἡ καὶ βιαζομένην μηδὲν ἀσελγῆσαι παθεῖν, γυνώσκοντας τὸ ξίφος· ἡ πείλησεν, ἀναμείνῃ καὶ μὴ φέδρες, οἳ αὖ γέρωτικῶς διακέκμητο, ὅτι ἐπιτολήσῃ ἐπληξέσθον τρεῖς χιλιῶν πολλῶν ἡ παρ᾽ ἑαυτῆς μὲν τῷ αἰματι, ἰδῶν ἀνχένα τῆς ξίφους πτεροειδῶτερον ἐν σφραγίστην λολισαμένη ἀποδανείν, ἡ ζῶν ἔτερος πῆρα δ' αἴσαν ἀνδρὸς μὴ τὸν νόμον στωικησάντα· ἐπεὶ δ' ἄλλο ὁ βαρβάρος καὶ φοβερώτερον ἐπιών, εἶδεν πλεονέκτησαν μαμάσας αὐτῆς τὴν σφραγίστην καὶ χυμῶν ἡ δὲ πέτρα ἀποστολεῖον καὶ παρὰ τὸς τοῖς φυλακῆς ἐκκλησίας, καὶ χερσὺς ἐξ εἰς ἀποπροφωμῶν αὐτῆς, ἐκέλευσε τῷ ἀνδρὶ φυλακῆν.

CAP. XI.

Κεφ. ια.

De Tyrannis qui eo tempore adversus Honorium in Occidente rebellarunt, & funditus deleti sunt, ob amorem Dei erga Imperatorem.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείτοις τυράντων ἰσχυροτάτων ὅσοι κατὰ ὁμαρτίαν πάντων ἀρδῶν ἀταμίδιον διὰ τὸ τῆ βασιλείας διεφθίον.

Sub idem tempus cum multi in Occidentis partibus tyrannidem arripuissent, alii à se mutuo interfecisti, alii præter omnium expectationem capti,

ὑπὸ δὲ τῶν τῶν χρόνον, πολλῶν ἐπισημασμένων τυράντων ἐν τῇ παρὰ τὸν δόνιν δρχῆ, οἱ μὲν, πρὸς ἀλλήλων πύστιναι, οἱ δὲ, παρὰ δόξῃς συλλαμβανόμενοι.

ἄλλω τυχεῖσαν ἐπεμαρτυρεῖν ὀνομασίᾳ θεοφι-
 λῶν πρῶτον μὴν γδοί ἐν βρετανία σασι-
 σαίης στρατιώται, ἀναγορεύσει μάρτυ-
 ρον· μὲν δὲ τὸν γραβιανόν, ἀνελοῖτες μάρ-
 τυν· ἐπεὶ δὲ καὶ ἔδοξεν ἔκλειον τεσσάρων μνηῶν
 διελθόντων ἐφονδύθη παρ' αὐτῶν, πάλιν κων-
 σταῖνον χρεώδον· οἱ δὲ τῆς κατότι ταύ-
 τῃν εἶχε παροσηγορίαν, καὶ βεβαίως αὐτὸν κρα-
 τίστην τῆ βασιλείας ἐκ τοιαύτης γδ αἰτίας
 φάσκειν καὶ τὰς ἄλλας εἰς τυρανίδα ἐπιλε-
 ξόμενοι· περὶ αὐτοῦ δὲ κωνσταῖνον· ἄπο
 βρετανίας ἐπὶ βρυτανίαν πόλιν τῆς γαλατίας
 πρὸς θάλασσαν κειμένην, παροσηγορεύεται
 πρὸς γαλατίας καὶ ἀκουίτανος στρατιώτας·
 καὶ τὰς τῆς ὑπὸ κωνσταντίνου ἐπιβλή-
 τῶν μετὰ τὴν ἰταλίαν καὶ γαλατίας ὄρων,
 ἀσκήσιαν ἀλπίς ῥωμαῖοι καλεῖσιν· κώνσαν-
 τα δὲ τὸν πρεσβύτερον τῶν αὐτῶν ἦεν, ὃν ὕσε-
 ρον βασιλέως γῆμα ἐνέδουσε, καίσαρα ὅτε
 ἀναγορεύσας, πέπομφεν εἰς σπανίας· ὁ δὲ, τὸ
 ἐν τῷ καλαβῶν, ἀρχοντίας ἰδίως καλεῖσιν·
 καὶ δεσμῶν αὐτῶν ἀχθῆναι πρὸς τὰς δι-
 δυμον καὶ βερνικῶν, τὰς ὀνομασίαις συγγρηῖς·
 οἱ δὲ πρῶτα διαφροσύμενοι πρὸς ἐπιβλή-
 τῶν κίνδυνον καὶ σπῆν ἐπιβλήσας, καὶ πλῆθος
 ἀγροίκων ἐκ οἰκῶν συλλέξαντες, κοινῇ τὴν
 λυσιανίαν παρέβλασαν, καὶ πολλὰς ἀνεῖλον
 τῶν εἰς σύλληψιν αὐτῶν ἀποσάλλοντες πρὸς
 τὴν τυρανίαν στρατιῶν.

A haud vulgarem Dei erga Honorium be-
 nevolentiam testificati sunt. Nam pri-
 mum quidem milites qui erant in Bri-
 tanniis, seditione facta, Marcum quen-
 dam Imperatorem renuntiarunt. Postea
 vero, occiso Marco, Gratianum elegerunt.
 Quo rursus, elapsis haud amplius quam
 quatuor mensibus, ab ipsis perempto,
 Constantinum eligunt: illum eo quod isto
 nomine vocaretur, constanter Imperio
 potiturum arbitrati. Hac enim ex causa
 videntur alios quoque ad Imperium
 elegisse. Porro Constantinus, cum ex
 Britannia trajecisset Bononiam, quae
 urbs est Galliae, ad mare sita, milites
 qui erant in Gallia & Aquitania, ad
 suas partes pertraxit. Omnesque eorum
 regionum incolas Imperio suo ad-
 junxit, usque ad montes qui Galliam ab
 Italia dividunt, quas Romani Cottias
 Alpes nominant. Deinde Constantem
 filium suum majorem natu, quem postea
 Augustum creavit, tunc Caesaris dignitate
 ornatum, misit in Hispaniam, qui cum
 eam Provinciam occupasset, rectores illic
 suarum partium constituit: & Didymum
 ac Verenianum Honorij propinquos, vinc-
 tos ad se adduci praecepit. Hi cum antea
 inter se dissiderent, simul atque in
 periculum venerunt, ad pristinam redierunt
 concordiam: & collecta rusticorum ac
 servorum manu, cum copias suas junxissent,
 pugnam conseruerunt in Lusitania, multosque
 ex militibus, qui ad ipsos capiendos a
 tyranno missi fuerant, interfecerunt.

Κεφ. 16.

Περὶ Θεοδοσίου καὶ Λαγοδίου· περὶ ἀνατολῶν, καὶ συνίτων ἰθιῶν
 καὶ περὶ τῶν βασιλέων ἀλαρίχου· καὶ περὶ τῆς φυγῆς κωνσταν-
 τίνου καὶ κωνσταντίνου τυρανίου.

Μετὰ τὰ ταῦτα συμμαχίας προσεθε-
 ῖσθαι τοῖς ἀνατολῶν, ἐζωγρήθησαν, καὶ
 ἀμαλαῖς αὐτῶν λαμβανῶν ἀπήχθησαν, καὶ ὕσε-
 ρον ἐννέθησαν· ἐν ἐτέραις δὲ ἐπαρχίαις δια-
 τελέουσι Θεοδοσίω καὶ Λαγοδίω οἱ αὐτῶν
 ἀδελφοί, φύγασιν τὴν πατρίδα καὶ δια-
 σκώζονται Θεοδοσίω μὴν εἰς ἰταλίαν πρὸς
 ὀνομασίαν τὸν βασιλέα· Λαγοδίου δὲ πρὸς Θεο-
 δόσιον εἰς ἀνατολίαν καὶ ὁ μὲν κώνσας ταῦτα
 διαπραξάμενος, ἐπανήλθε πρὸς τὸν πατρί-
 εα, Φραγκὸν καὶ σπῆν ἀπὸ τῶν στρατιῶν
 τῶν ἐπὶ τὰς σπανίας παρόδον· ἡ δὲ δεομήσις

CAPUT XII.

De Theodosio & Lagodio: & de Gentibus
 Vandalorum & Suevorum. Item de
 morte Alabici, & de fuga Constantini
 & Constantis tyrannorum.

Postea vero cum adversarij auxiliari-
 bus copiis aucti essent, Didymus &
 Verenianus capti, & una cum uxoribus
 suis abducti, nec multo post interempti
 sunt. Theodosiolus vero & Lagodius
 eorum fratres, qui in alijs Provinciis de-
 gebant, patriam suam reliquerunt. Ac
 Theodosiolus quidem in Italiam confu-
 git ad Honorium Imperatorem: Lagodius
 vero in Orientis partes se recepit ad
 Theodosium. His rebus gestis, Constans
 ad patrem reversus est, militum suo-
 rum praesidio ad custodiendos Hispania-
 rum aditus constituto. Petentibusque

Kkkkk ij

Hispanis, ut ejus aditus custodia juxta antiquam consuetudinem ipsis concederetur, nequaquam id permisit. Quæ quidem res earum regionum incolis causa exitii postmodum fuit. Fractis enim Constantini viribus, Gentes barbaræ Vandali scilicet, Suevi, & Alani, resumptâ fiducia, angustias illas occuparunt: multasque urbes & castella Hispaniæ & Galliarum, & tyranni Duces ac Comites cepere. Constantinus vero, cum res ipsi ex animi sententia succedere viderentur, filio Constante ex Cæsaris dignitate ad Augustum culmen evecto, Italiam occupare aggressus est. Cumque Alpes Cottias superasset, Veronam venit, urbem Liguria. Et cum Padum amnem jam trajecturus esset, eadem quâ venerat viâ reversus est, compertâ morte Alavici. Qui cum esset Magister militum Honorii, eoque nomine suspectus quod univrsam Occidentis Imperium in Constantinum transferre vellet, tunc forte occisus fuerat, cum Imperatorem ex processu redeuntem, ut moris est, antecederet. Quo quidem tempore Imperator, protinus ex equo desiliens, palam gratias egit Deo, quod manifesto insidiatore esset liberatus. Porro Constantinus fugiens, Arelatum se recepit. Eodemque tempore filius ejus Constans ex Hispania fugiens, illuc venit. Nam cum Constantini vires imminui cœpissent, Vandali, Suevi & Alani, resumptis animis Pyrenæum montem propere occupaverat, cum eam regionem fertilem atque opulentissimam esse didicissent. Et segnius agentibus iis quibus Constans transitus custodiam commiserat, in Hispaniam irruerunt.

απάνοις κτ' τὸ δευχαῖον ἐστὶ Φυλάτῃν, οὗ ἐπέβρεψεν ὁ καὶ αἰὼν γέγονε μὲν ταῦτα τῆς ἀπωλείας τῶν τῆδε κατὰ περὶ τῆς κωνσταντίνου δυνάμεως, ἀναλαβόντες εὐλίαν εὐανδαλοῖτε καὶ σκίβοι καὶ ἀλανοί, ἐστὶν θάλασσα, τῆς παρ' ὁδοῦ ἐκρήθησαν, καὶ πολλὰ φρέσια καὶ πόλεις τῶν ἰσπανῶν καὶ γαλιτῶν εἶλον, καὶ τὰς ἀρχοντας τῶν τρυφῶν κωνσταντίνου ὅτεως κτ' γνώμην πραττεῖν δοκῶν, κώνσταντα τὸν υἱὸν ἀντὶ καίσαρος βασιλεῖα κατέστησας, ἐβελύετο τῶν ἰταλιῶν κατέλαβεν καὶ ὁδομένας τὰς κοιλίας αἰπῆς ἠκένεις λιβερώνα πόλιν τῆς λιγυρίας μέλων ὅτι πρῶτον τὸν ἠερδανόν, τῶν αὐτῶν ὁδὸν ἀνέβρεψε, μαθὼν τὸν ἀλαεργε εὐαντον ὃν δὴ στρατηγὸν ὠνοεῖς ὄντα, καὶ ὑποπτικῶς κωνσταντίνου πραγματιζόμενον πᾶσαι τῆς πρὸς τῶν δύστην ἡγεμονίαν, ἀναγεθῆναι σωζέη ὅτε, προηγόμενον ὡς ἐστὶ ἰσπανίον ἐκ παροῦδος τινὸς τῆς κρατῆρος ἰνίκαι δὴ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὴν τῆς ἰππε ἀποδοῖς, δημοσία διχαριστήρια τῶν θεῶν ἠύξαι, ὡς προφανῆς ἐπέβλεψεν ἀπαλλαγῆς κωνσταντίνου ὅτι φύγων, τὴν δευχαῖον κατέλαβεν κτ' ταῦτα ὅτι καὶ κώνσταντος ὁ αὐτὸς καὶ φύγων ἐκ τῆς ἰσπανίας κατὰ περὶ τῆς κωνσταντίνου δυνάμεως, ἀναλαβόντες εὐλίαν εὐανδαλοῖτε καὶ σκίβοι καὶ ἀλανοί, σπυρδῆ τὸ πυρηναῖον ἐκ κατέλαβον, διδάμωνα δὲ πλεσιώτατη τῆς χώραν ἀκρόντες παρημεληκῶν τῶν ἐπιτραπέλιων ὡς κώνσταντίνου τὴν φρέσαν τῆς παρ' ὁδοῦ, παρῆλθον εἰς ἰσπανίαν.

CAPUT XIII.

Κεφ. γγ.

De Gerontio & Maximo, & de Exercitu Honorii: & quomodo Gerontius cum uxore captus interfectusque est.

Περὶ γερωντίου καὶ μαξίμου, καὶ περὶ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς ἀλώσεως γερωντίου, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὡς ἐφάνηθησαν.

Inter hæc Gerontius omnium Constantini Ducum fortissimus; hostis illi factus, Maximum familiarem suum, quem Imperio gerendo idoneum existimabat, Imperiali veste induit, & Tarracone morari iussit. Ipse expeditione adversus Constantinum susceptâ, obiter filium ejus Constantem qui Viennæ agebat, interfici curavit. Constantinus vero cum defectionem Maximij comperisset,

Ἐν τῆσδε τῆσδε ἡμέρῃσιν ὁ τῶν κωνσταντίνου στρατηγῶν ἀριστος, δυσμενῆς αὐτῷ γεννητῆς ἐπιήδειον τε εἰς τρυφῶν ἰδὲ καὶ μαξίμου τὸν αὐτοῦ οἰκειονομίας, βασιλικὴν ἐνέδυσεν ἐὼς ἴτα καὶ ἐν ταρρακόνῃ διάγειν εἶασεν αὐτὸς ὅτι κωνσταντίνου ἐπεστράτευσεν, ἐν παρ' ὁδοῦ κώνσταντίνου αὐτὸς ἐν βιέννῃ ὄντα ἀναγεθῆναι πρὸς κωνσταντίνου, ἐπεὶ ὅτι ἡμαρθε κωνσταντίνου αὐτῷ μαξίμου.

ἔδοξε ἰχον μὴν τὸν αὐτὸν στρατηγὸν πύραον τῆ ρή-
 ναπέπομφεν, Φραγκῶν τε ἑτάλαμανῶν συμ-
 μαχίαν ἀποβλέψαμενον κόνισαυί ἢ τῶ αὐτῶ
 παιδὶ, Βιέννης κτῶν τῆδε πόλεων τὴν φυλα-
 κὴν ἐπέτερεψε· Ἐγερόγιος μὴν ἐπὶ τὴν δόξα-
 τον ἐλάσας, ἐπολιέρεκε τὴν πόλιν μετ' ἐπολύ
 ἢ στρατιᾶς ὀνομαίαι κτῆ τε τυράννε ἀδραχμομέ-
 νης, ἠγάτο κωνσάντιου· ὅτε ἑταλεινιανὸς τῆ
 βασιλείας πατήρ, Φύργη ἀδραχμήμα μετ'
 ὀλίγων στρατιῶν· οἱ γὰρ πλείους τοῖς ἀμφι
 τὸν κωνσάντιον ἀποσεχώρησαν· οἱ ἢ ἐν ἰσπα-
 νία στρατιῶται, ἀκαταφρόνησον δὲ τῆς φυγῆς
 δόξα ἀπὸ τὸν γερόγιον, ἐδεδύσαντο ἀνελεῖν κτῆ
 φραξάμενοι, ἠύλιος ἀύξῃ τὴν οἰκίαν κατέδρα-
 μον· ὁ γὰρ μετ' ἐνὸς ἀλάνε ἔπιηδ εἶε, κτῆ ὀλίγων
 οἰκείων, ἀνωθεν τῶ ξύλων, ὑπὲρ τῆς τελακο-
 σίας ἀναίρει στρατιῶτας ἐπιλάτῃ τῶν ἢ τῶν
 βελῶν, Φύργησον οἱ οἰκέται, κατ' ἐνὸς ἀύξῃς τῆ
 οἰκείαι· ἄλθρα γερόγιου ἢ τὸν ἴσον τῶ
 ποῖ διασωθῆναι δυνάμει· ἐχ' εἰλεῖο, κα-
 ταχεθεῖς ἔρωπι νονηχίας τ' ἀπὸ γαμείῃς·
 ἀπὸ τῆ τῶν ἑω πῆς ἐμβαλοῖων τῆ οἰκία τῶν
 στρατιῶν, ὁδὸν ἔχων λοιπὸν σάφης, ἐλπί-
 δα, ἐκόντ' τῆ συνόλ' ἀπὸ ἀλάνε δὲ ποῖ με-
 ν τὴν κεφαλῆ· μετ' ἢ ταῦτα κτῆ τ' ἰδίας γα-
 μείῃς ὀλοφωρμένης, κτῆ μετ' ἀκεύων ἀποσω-
 θῆσης ἐαυτῶν τῶ ξύφ, ἢ πρὸν ὑφ' ἑτέροις γε-
 νείαι, ἀπὸ τῆ ἀνδρῶν ἀποθανεῖν αἰτίσης, καὶ
 τῆ τοτὸ δ' ὄρον ὑσαῖον παρ' ἀύξῃ λαθεῖν ἀνι-
 βολύσης· κτῆ μὴν γυνὴ ἀνδρῶν τ' θρησκείας
 ἐπαξίως φανείσα, ἠν γὰρ χριστιανῆ, ὡδὲ τέθνη-
 κε κρείττονα λήθης τὴν ἀπὸ ἀύξῃς μνήμην τῶ
 χροῖω παρὰ δόξα γερόγιου ἢ τρίτον ἑαυ-
 τὸν τῶ ξύφ παύσας, ὡς ἢ καμείαν λαθεῖν
 ἠδ' ἑὸ, ἀπασάμεν τὸ παρὰ τὸν μηρὸν ξι-
 φῶν, κτῆ τ' καρδίας ἤλασε.

A Edobicum ducem suum trans Rhenum
 direxit, ut Francorum & Alamanorum
 auxilia impetraret. Constanti autem fi-
 lio suo, Viennæ & reliquarum illic ur-
 bium custodiam commisit. At Gerontius
 Arelatum profectus, eam obsidere
 aggressus est; Sed non multo post cum
 exercitus Honorii contra tyrannum
 missus advenisset duce Constantio, qui
 pater fuit Valentiniani Augusti, Gerontius
 cum paucis militibus statim fugam
 arripuit. Major enim pars eorum ad
 Constantium transfugerat. Porro Hi-
 spanienses milites, Gerontium ob eam
 fugam contemnendum rati, consilium
 de eo interficiendo cæperunt; noctuque
 obfessa ejus domo, impetum in eum fe-
 cerunt. Verum Gerontius cum uno Ala-
 no familiari suo paucisque admodum ser-
 vulis, tela ex superiori domus parte con-
 jiciens, supra trecentos milites inter-
 emit. Sed cum sagittæ defecissent, servi
 quidem aufugerunt, clam semetiplos
 demittentes ex domo. Gerontius vero,
 cum & ipse pari modo posset evadere;
 Nunechia conjugis amore detentus, id
 facere recusavit. Luce ortâ, cum milites
 ignem in domum injecissent, ipse nul-
 lam amplius spem salutis relictam vi-
 dens, Alano comiti suo, id volenti, caput
 abscidit. Posthæc suæ quoque uxori la-
 mentanti, & cum lachrymis semetipsam
 gladio admoventi, poscentique ut prius-
 quam in aliorum potestatem veniret, vi-
 ri sui dextrâ moreretur; utque hoc ex-
 tremum munus ab ipso acciperet oranti,
 idem caput amputavit. Ita virilis ani-
 mi mulier dignum religione sua exitum
 sortita; erat enim Christiana; sempiternam
 sui memoriam posteris dereliquit.
 Gerontius vero, cum se tertio percussisset,
 nec tamen lethale vulnus accepisset
 sentiret, stricto pugione quem ad femur
 habebat, cor suum transfixit.

CAPUT XIV.

De Constantino, & de exercitu Honorii: &
 de Edobico Magistro militum: quomodo ab
 Ulfhila Duce qui cum Constantio missus
 fuerat, victus ac peremptus fuerit.

Interim circumfidente Arelatum Ho-
 norii exercitu, Constantinus adhuc
 obsidionem sustinebat, cum ei nuntia-
 tum esset, Edobicum cum ingentibus
 auxiliis adventare. Quod quidem etiam
 Kkkkk ij

Κεφ. ιδ'.

Ἐπι κωνσταντίνου καὶ τῆς στρατιᾶς ἀναρῆς, καὶ ἰσοβίχου τῆς στρατι-
 ῶν καὶ ἢ πῆτα ἰσοβίχου ὑπὸ ἑλφίλα τῆς συστρατηγῆς κων-
 σταντίνου, καὶ φῶν αὐτῶ.

Κωνσταντίνου δὲ ἀπὸ κωνσταντινουπόλεως τῆς ὀνομα-
 κείας στρατιᾶς, ἐπὶ ἀπὸ τῶν πόλεων
 κίαν ἀνείχων, ἀγγελάειν ἔδοξε μετὰ
 πλείους συμμαχίας ἤξεν· τῆτο δὲ καὶ τῆς

Honorii duces magnopere terrebat: ad-
eo ut in Italiam reverti, atq; illic bellum
gerere jam pararent. Cumque id con-
siliū placuisset, nuntiato protinus Edo-
vici adventu, & quod is in proximo ca-
stra haberet, ipsi Rhodanum amnem tra-
jiciunt. Et Constantius quidem qui pe-
destres copias ductabat, adventum hos-
tium operiebatur. Ulfila vero Con-
stantii collega, haud procul abditus cum
equitatu subsidebat. Postquam hostes
exercitum Ulfilæ prætergressi, jam cum
militibus Constantii pugnam initari
erant, repente signo dato prorumpens
Ulfila, hostes à tergo invadit. Statimque
disiectis eorum copiis, alii in fugam ver-
si, alii occisi: plurimi armis abjectis ven-
niam poscentes, salutem consequuti
sunt. Edovicius autem conscenso equo,
in agrum quendam profugit, ad Ecdi-
cium ejus possessorem, qui multis olim
beneficiis ab Edovico affectus, amicus
illi esse putabatur. Verum Ecdicius ca-
put Edovici amputatum ad Honorii du-
ces detulit, maxima ab illis munera &
honorem se adepturum sperans. Con-
stantius vero caput quidem accipi jussit,
dicens Rempublicam gratias agere Ul-
filæ ob facinus Ecdicii. Sed eum Ecdi-
cius apud ipsum manere vellet, abcede-
re eum jussit: nec sibi, nec exercitui
commodam fore ratus consuetudinem
ejus viri, qui tam male hospites suos ex-
ciperet. Ita Ecdicius, cum hominis
amici atque hospitis adversâ fortunâ usi
nefariam cædem perpetrare ausus fuisset,
incassum hians, ut vulgo dici solet,
abcessit.

ὁν ὄντες στρατηγὸς ἐμείλιως ἐφόβη· βεβλητα-
μῶν τε αὐτῶν ἀνασρέφην εἰς ἰταλίαν, καὶ
παραθῶναι τὸ πολέμου· ἐπεὶ δὴ τὸ τοιοῦ-
τόν ἐστι, πλησίον ἀγγελεῖται· ἐδοῖχε, περὶ
ῥοδανὸν τὸν ποταμὸν· ἐκωνσάνην· ὡς ἔχον-
τας περὶ τὴν Ἰππίας ἀειμένην τὰς πολέμους·
ἐλφίλας δὲ ὁκωνσάνην συστρατηγὸς ἐπὶ
ῥοδανὸν ἀποκρυβεῖς μετὰ τῶν ἰππέων ἐλπίσαν·
ἐπεὶ δὲ ὡς ἀμείψαντες οἱ πολέμοιοι τὴν ἐλ-
φίλα τῆς στρατίας ἐμειλλοῦν εἰς χεῖρας ἰέναι τὸ ἀμ-
φὶ τὸν κωνσάνιον, σημεῖος δὲ οὐκ ἔστι· ὅστις
ἀναφανείς ἐλφίλας, καὶ νῶτα τῶν πολέμων
ἤλαυνεν αὐτίκα τὸ τετραπῆς χιρμῶντος οἱ μὴ
φύγασιν οἱ δὲ ἀνατρέψαι οἱ δὲ πλείους τῶν
ὄπλα ἀποθέμενοι, συγγνώμην ἤτησαν· ἐπὶ
δὲ ἐξώθησαν· ἐδοῖχε· δὲ ἰππίας Ἰππίας,
ἐφυγῆν εἰς ἀγρόν ἴνα πρὸς ἐκδίκιον τὸν κεν-
τημῶν, πλείους παρὰ αὐτῶν ἐδοῖχε πρῶτον
ἀνεγένημῶν, ἐφίλον νομιζομένων· ὅς τινι
αὐτῶν κεφαλῶν ἀποδεμῶν, προσφέρει τοῖς ὀνό-
μας στρατηγῶν, ἐπὶ ἐλπίδι μεγάλων δώρων καὶ
πμῆς· κωνσάνιος δὲ, τὴν μὴ κεφαλῶν
δεχθῆναι προσέταξε, χάριν ἔχον ἐκδίκιον
τὸ δημόσιον εἰπὼν τὴν ἐλφίλα παραξέως συνεί-
ναι δὲ σπαρδάζοντα αὐτῶν, ἀναχωρεῖν ἐκεί-
σεν, ὅσα ἀγαθὰ τὴν ἡγήσασθαι καὶ ξενδο-
χῆ τὴν συνείσταν ἐσεῖδεν αὐτῶν τῆς στρατίας καὶ ὁ
μὴν, φίλος ἀνδρῶν καὶ ξένων ἐν δυσπραγίᾳ ἀνα-
κειμενος ἀνοσιωτάτην φόνον τολμήσας, καὶ
νῆς, τὸ δὴ τὸ λόγος, χανῶν ἀπῆλθε.

CAPUT XV.

Κεφ. ιε΄.

Quomodo Constantinus insignia Imperii
deposuerit, & Presbyter factus fuerit. E-
jusdem cædes, & aliorum qui adversus
Honorium rebella verant.

Περὶ τῆς ἀποθέσεως τῶν βασιλικῶν σημείων κωνσταντίνου, καὶ
ἐκείνου τὸν ἰππίας πρῶτον· καὶ τὸν ἀνατολῆν· αὐτῶν τῶν
τῶν ἄλλων τυράντων τῶν ἰκωνομαχῶν ἐπισημῶν.

Posthanc victoriam, cum exercitus
Honorii trajecto iterum amne ad
obsidionem urbis revertisset, Constanti-
nus cognitâ Edovici cæde, purpuram &
reliqua Imperii insignia sponte deposuit.
Cumque ad Ecclesiam venisset, illic
Presbyter ordinatus est. Obsessi vero ac-
cepta prius jurisjurandi fide, portas ape-
riunt, & universi veniâ consequuti sunt.
Atque ex eo tempore he omnes Provin-
ciæ sub potestatem Honorii rediere, &
Ducibus ac Rectoribus illius deinceps
paruere. Constantinus porro unâ cum

Μετὰ δὲ τὴν νίκην ἀντιπεραινοῦσαν
αὐτῆς πρὸς τὴν πόλιν τῆς ὀνομα-
στραπῆς, μαθὼν κωνσταντίνου ἀναεῖσθαι ἐ-
δοῖχον, αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ τὴν ἀλαργίδα καὶ τὴν
σύμβολα τῆς βασιλείας ἀπέθετο· καὶ ἀλα-
βῶν τὴν ἐκκλησίαν, χεῖρόθεν αὐτῶν πρῶτον
ὄρκους τὴν πρῶτον λαβόντες οἱ ἔσω τῶν
ἀνοίγασιν τὰς πύλας, καὶ φάσκει ἀεὶ εἶναι
πάντες· καὶ τὸ ἐξ ἐκείνου πάλιν τὸ τῆς ἰπ-
κωνομαχίας ἐπισημῶν ἐπανῆλθε· καὶ
ἰππίας αὐτὸν ἀρχισυνεργὸν ἐπέθετο· κωνσταντίνου δὲ

ἀμα ἰταλιανῶ τῷ παιδί ᾧ ᾤματι φθάνει εἰς ἰταλίαν περὶ φθάνει, καὶ τὴν ὁδὸν κλίνουσαι ἐπολλῶ ὅς εἰσιν ἀδοκίμως ἀναρῆσαι ἰδοίαντες ἡ μάξιμου οἱ ἀποφθάνοντες τύραννοι, ἡ σάρος, καὶ ἄλλοι πλείους ἐπὶ τέτοις, ἐπιβουλεύσαντες τῇ ὀνωεῖ βασιλείᾳ.

A Juliano filio in Italiam missus, antequam eò pervenisset, in itinere est occisus. Nec multo post Jovinus & Maximus Tyranni, quorum superius mentionem fecimus, ex improvise interfecti sunt; Sarus item & alii præterea complures, qui Honorii Imperio fuerant infidiati.

CAPUT XVI.

De Divini numinis erga Honorium benivolentia; & de ejusdem obitu. Item de successoribus illius, Valentiniano scilicet & Honorio filia. Et de pace quæ tunc fuit ubique terrarum.

Κεφ. 15.

Περὶ τῆς τῶν πρατῶντος ἰστορίας Θεοφιλείας, καὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς, καὶ περὶ τῶν διαδοχῶν αὐτῆς, ἡ βασιλευσάντων, καὶ ἰστορίας τῆς Συγαγέρης, καὶ περὶ τῆς τότε κοσμητικῆς εἰρήνης.

Τὰ δὲ κατὰ λέξιν, ὅσα ἐπὶ τῷ παρῶντος Βασιλέως ἡμῶν, ὡς ἂν ἔχομεν εἰδέναι, δεκτικῶν βασιλείᾳ πρὸς φιλικῶς καὶ κατὰ τὴν ἐπιμελῶς τὸ θεῖον προσέδοξον, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῖς βασιλεύουσιν ἡμεῖς τῶν ἰσωνῶν καὶ γὰρ πλακιδία, ὁμοπαλαία αὐτῆς ἀδελφῆς, ᾧ ἀπλησίως πολὺν πεικρῆν λόγον τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἀγέλαι ἡ ταύτην κωνσταντῖνος ὁ τῶν κωνσταντῖνα τυραννίδα καθελὼν, ἀνὴρ μαχητικῶς καὶ στρατηγικῶς ὁν ὁ βασιλεύσας γεραίρων, τῇ ἀδελφῆς Σεφάνῳ ἡ ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ κοινῶν τῶν κατὰ τὴν ἐπίστασιν ὀλίγον ἡ χρόνον ἐπιβίωσας, ἐτελεύτησεν, καὶ ἀλεξάνδρον τὸν ὀνωεῖ διαδοχὸν καὶ ὀνωεῖαν, παιδῶν κατὰ λέξιν ἐν τῷ ἡμῶν πρὸς ἡμῶν τῆς δεχομένης, πολεμίων ἀπήλλαξεν, καὶ σὺν κόσμῳ πολλῶν τῶν τῆς ἐξ ἡμεῶν ᾧ τῆν πάντων δόξαν ἦν γὰρ ἐπὶ νέος ὀκρετῆς ἐδόξεν ἡ θεὸς ἀποφανῶς ἡ δὲ τῆ παρῶν βασιλείᾳ, ἡ μόνον ὅς ἀπροσδοκῆται ᾧ ἀπὸ τῶν πολέμων ᾧ δὲ διαλείπει, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἐπὶ διττεύει πάλαι διδοκμηκότων τῶν ἡμεῶν σώματα ἀναφανῶν ὅσον δὴ καὶ ὅτε ἡμεῶν συνέει ἐπὶ Ζαχαρίᾳ τῷ παλαιῷ προφήτῃ, καὶ Σεφάνῳ τῷ διακόνῳ χριστονοθεῖν ᾧ τῶν ἀποστόλων ἡ καί εἰς τῆς διδρασεως ᾧ τῶν ἀποστόλων καὶ θείας εἰσεως, ἀναγκαῖον ἡπεῖν τὸν τρόπον.

B Sed hæc sigillatim recensere, non est hujus loci. Obiter tamen commemoranda esse duxi, ut ex iis perspicere possemus, Imperatori ad custodiam Imperii sufficere, si studiosus sit Divini numinis cultor: cujusmodi certe fuit Imperator iste. Degebat cum illo Galla Placidia foror, eodem patre nata: ipsa quoque religionis & Ecclesiarum maximam curam gerens. Eam uxorem duxit Constantius, is qui Constantini Tyrannidem extinxerat, vir strenuus & rei bellicæ peritissimus. Quem Imperator remunerans, sororis conjugio, & purpurâ ac diademate, Imperiique consortio honoravit. Verum hic cum exiguo tempore supervixisset, defunctus est: relictis liberis, Valentiniano qui postea in Imperio successit, & Honorio. Per idem tempus Orientis Imperium hostibus penitus vacuum erat, & præter omnium expectationem summo cum decore republica illic gerebatur. Quippe Imperator adhuc infirmâ ætate erat; Sed Deus præfenti tum Imperio delectari videbatur, quippe qui non solum bellicos motus præter omnium sententiam hujusmodi exitu terminaverit: verum etiam multorum qui sanctitatis causâ olim celebres exstitissent, sacra corpora patefecerit. Cujusmodi illud est, quod tunc temporis evenit in Zacharia, vetustissimo propheta, & in Stephano diacono, ab Apostolis ordinato. Utriusque autem inventio cum admiranda sit ac plane divina, quomodo acciderit, necessario exponendum est.

CAPUT XVII.

De inventione Zachariæ Prophetae & Stephani Proto-Martyris.

Κεφ. 16.

Περὶ τῆς εὐρήσεως Ζαχαρίου τῷ προφήτῃ, καὶ Σεφάνῳ τῷ πρωτομάρτυρος.

Ἀρξομαι δὲ τῶν προφητῶν χαφάρ Ζαχαρία, κώμη ἐστὶν ἐν ὀρείοις ἡλεου.

O Rdiar autem à Propheta. Chaphar Zachariæ, vicus est in finibus

Eleutheropolis, urbis Palaestinae. Hujus A Procurator erat Calemerus quidam, ad- dictus glebæ: domino quidem suo fidus: sed gravis ac morosus, & erga finitimos rusticos injustus. Hujusmodi cum esset, tamen Propheta vigilanti apparens, se- ipsum manifestavit. Ostenloq; quodam horto: Hic, inquit, fodito, mensurâ duo- rum cubitorum ductâ à maceria in hor- tum, secus viam quæ ducit ad urbem Bit- thereban. Reperies autem arcam dupli- cem: interiorem quidem ligneam; plumbeam vero exteriorem: & circa ar- cam vas vitreum aqua plenum: duos item angues mediocri magnitudine, mites atque innoxios: ita ut mansueti esse videantur. Igitur Calemerus ex Pro- phetæ mandato ad locum monstratum profectus, manum operi admovere cœ- pit. Cumque juxta signa quæ supra re- tulimus, sacra capla aperta fuisset, appa- ruit divinus Propheta, albâ veste indu- tus, quippe qui sacerdos etiam, ut opi- nor, fuisset. Porro sub pedibus illius, ex- tra arcam tamen, infans jacebat regiâ se- pulturâ honoratus. Habebat enim au- ream coronam in capite: aurea item cal- ceamenta & vestem pretiosam. Cum- que sapientes & sacerdotalis ordinis viri de hoc puero ambigerent, quisnam & unde esset, & quam ob causam ejusmodi veste amictus esset, ajunt, Zachariam qui tum monasterio in Geratis præerat, ve- tustum quendam Hebræorum librum, non tamen Canonicum, forte nactum esse. Scriptum erat in eo libro, Joas re- gem Judæorum, cum Zachariam Pro- phetam interfecisset, non multo post domi acerbissimâ calamitate percussum fuisse. Septimo enim die post necem Prophetæ, filius ipsi jucundissimus re- pentinâ morte interiit. Cumque eam ca- lamitatem Dei indignatione sibi inve- ctam esse conjiceret, puerum sub pedi- bus Prophetæ humari præcepit: hoc mo- do satisfaciens pro his quæ adversus Pro- phetam commiserat. Atque hæc qui- dem ita accepi. Cæterum Propheta, li- cet multis ante ætatibus sub terra con- ditus fuisset, integer nihilominus appa- ruit, ad cutem tonsus, naso recto, barbâ modicè promissâ, capite brevior: ocu- los habens paululum cavos, & superci- liis obtectos.

*Finis ope atque auxilio Sanctissima
Trinitatis.*

θεροπόλεως τῆ παλαιστίνης ἐπεείροπευε τῶν
την καλήμερος τις ὁμόδ' εὐλος τῶ ἀγροῦ δίνες
μὴν τῶ κελημένῳ χαλεπὸς ὃ δὲ δύσκολος, καὶ
σφιτεὺς ὁμοῦς ἀγροῖκας ἀδίκος τοῖς αὐτῶν δὲ
ὄντι ὑπαρέπιστος ὁ σφροδότης, ἐαυτὸν καλεῖται
νυσε καὶ κήπον τινὰ ἐπιδέξας, ἀγε δὴ ἐνθάδε
ὄρυξον δύο πήχους ἔφη, ἀναμείρησας ἀπὸ τῆς
αἰμασίας ὅππτον κήπον, παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν
ἐπὶ βιβθέρειν τὴν πόλιν ἀγασαν διεσπῆς δὲ
λάρνακα διπλῆν, ξυλῆν τὴν ἐν ὄν, ἐν μολυ-
δῶν τῆ ἔξωθεν ἀμφὶ τὴν λάρνακα, ὑέλων
Βσκαδὸς πλήρης ὑδάτων, καὶ δύο ὄφεις μεγάλαι
μείριες, ἰσπράς καὶ ἀβλαβῆς, ὡς δοκεῖν χει-
ροῦ τῆς εἶναι καὶ τὴν συνίαξιν ὅσων σφροδότης πα-
ραχρόμενος καλήμερος ἐπὶ τὸν δηλωθῆνα
τόπον, σφροδῆ ἔργα εἰχέλο· ὑπὸ δὲ τοῖς προ-
ρημένοις συμβόλοις ἀνακαλυφθείσης τῆς
ραῖς θήκης, ἀνεφάνη ὁ θεῖος προφήτης, λα-
κὴν σολὴν ἡμφοισμένους, οἷα γε οἰμαι καὶ ἱερῶν
ὡν ὑπὸ δὲ τῆς πόδας αὐτῆ ἔξωθεν τῆς λαρι-
κα, παιδίον ἐκ τῆ βασιλικῆς ἡξιωμένων τα-
φῆς εἶχε μὴν γὰρ ἐπὶ μὴν τῆ κεφαλῆς, χρυσῶν
σέφανον χρυσῶ δὲ τῶ ὑποδήματα, καὶ τῶν
ἐσθῆτα τιμιῶν ἀπορῆτων δὲ τῶν ὅτε σφροδῶν
καὶ ἱερῶν σφιτεὺς τῆς παιδείας, τίς τῆ εἰρημῶ-
θεν, καὶ ἔχασιν τοιαύτην ἡμφοῖς ο, λέγειαι λα-
χαριαν τὸν ἡγέμενον τῶν γεράρος μοναχι-
κῆς συνοικίας, ἑβραῖα καὶ παλαιῶ σφροδῶ
γραφῆ, ἐτῶν ἐκκλησιαζομένων ἐσθῆς δὲ ὡς
ἡνίκα λαχαριαν τὸν προφήτην αἰδέων ἰσῶς
ὁ τῆς ἰσθῆς βασιλεῖς, ὅτι εἰς μακρὰν σφρο-
τὸν οἶκον χαλεπῆ ἔχασιν ἀσὺ συμφορῶ ἐσθῆ μῶ
γῆμέρα τῆς ἀναμείρωσ τῆ προφήτης ἐσθῆ π-
νης αὐτῶ μάλαι καχαρισμένος ὁ παῖς ἀπολῶ-
λει συμβαλῶν δὲ ἡ τῆ θεομηνίαν τῶ τοῖς αὐ-
παθῆματι σφροδῶσιν, ὑπὸ τῆς πόδας αὐτῆ
τὸ μεράριον ἐσθῆ φεν, ἀπολογῶμαι τῶ ταῦτα
ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὸν ἡμαρτε καὶ τῶ μῶν, ἀδὲ εἰναι
ὁ δὲ προφήτης καὶ περ πρὸ πλείων ἡγροῖων τῶ
γῶ κέμαι τῶ, σῶος ἀνεφάνη, ἐν χειρὶ καχα-
ρῶ τῶ, διδύρρις, γῆσῶ δὲ μείριος κατῆ μῶ-
την ἔχων, τὴν δὲ κεφαλῶν βραχυλέων, καὶ
τῆς ὄφθαλμῶς ὀλίγοι ἐν βιβθῆ ταῖς ὀφροῖ
καλυπτομένους.

Τέλος σὺν τῇ ἀγίᾳ τριάδι.

INDEX